

2 MOSEBOK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40																	

KAPITTEL 1

Dette er navnene på Israels sønner som kom til Egypten; med Jakob kom de, hver med sitt hus:

² Ruben, Simeon, Levi og Juda,

³ Issakar, Sebulon og Benjamin,

⁴ Dan og Naftali, Gad og Aser.

⁵ De som nedstammet fra Jakob, var i alt sytti sjeler; men Josef var allerede i Egypten.

⁶ Og Josef døde og alle hans brødre og hele den slekt.

⁷ Men Israels barn var fruktbare og tok sterkt til og blev mange og overmåte tallrike, og landet blev fullt av dem.

⁸ Da kom det en ny konge over Egypten, som ikke visste noget om Josef.

⁹ Og han sa til sitt folk: Se, israelittenes folk er større og tallrikere enn vi.

¹⁰ Nu vel, la oss gå klokt til verks mot dem, forat de ikke skal ta mere til, og forat de ikke, om det kommer krig, skal slå sig i lag med våre fiender og føre krig mot oss og dra ut av landet.

¹¹ Så satte de arbeidsfogder over dem til å plage dem med tvangsarbeid; og de måtte bygge for Farao to byer til oplagssteder, Pitom og Ra'amses.

¹² Men jo mere de plaget dem, dess mere tok de til, og dess mere bredte de sig ut, så egypterne begynte å grue for Israels barn.

¹³ Og egypterne tvang Israels barn til å træle for sig,

¹⁴ og de forbitret livet for dem med hårdt trælarbeid i ler og tegl og med alle slags trælarbeid på marken, alt det trælarbeid som de tvang dem til å gjøre.

¹⁵ Og kongen i Egypten sa til de hebraiske jordmødre (den ene av dem hette Sifra og den andre Pua:)

¹⁶ Når I hjelper de hebraiske kvinner til å føde, så skal I se efter i jordmorstolen; er det da en sønn, sa drep ham, men er det en datter, da kan hun leve.

¹⁷ Men jordmødrene fryktet Gud og gjorde ikke som kongen i Egypten bød dem, men lot guttebarna leve.

¹⁸ Da kalte kongen i Egypten jordmødrene til sig og sa til dem: Hvorfor gjør I dette og lar guttebarna leve?

¹⁹ Jordmødrene svarte Farao: De hebraiske kvinner er ikke som de egyptiske, de er

sterkere; før jordmoren kommer til dem, har de født.

²⁰ Og Gud gjorde vel imot jordmødrene; og folket tok til og blev overmåte tallrikt.

²¹ Og fordi jordmødrene fryktet Gud, gav han dem avkom.

²² Da bød Faraos alt sitt folk og sa: Hver sønn som fødes, [for Israels barn] skal kastes i elven, men hver datter skal I la leve.

KAPITTEL 2

Så var det en mann av Levis hus som gikk bort og tok en Levis datter til ekte.

² Og kvinnen blev fruktsommelig og fødte en sønn; og da hun så at det var et vakkert barn, skjulte hun ham i tre måneder.

³ Men da hun ikke lenger kunne skjule ham, tok hun en kiste til ham av rør og smurte den over med jordbek og tjære, og hun la gutten i den og satte den i sivet ved elvebredden.

⁴ Men hans søster stod et stykke fra for å få vite hvorledes det gikk ham.

⁵ Da kom Faraos datter ned til elven for å bade sig, mens hennes jomfruer gikk frem og tilbake på elvebredden; hun fikk se kisten midt i sivet og sendte sin pike avsted og lot den hente.

⁶ Da hun åpnet den, så hun barnet, og se, det var en gutt som lå der og gråt; da ynkedes hun over ham og sa: Det er en av hebreernes guttebarn.

⁷ Da sa hans søster til Faraos datter: Skal jeg gå og hente en amme til dig blandt de hebraiske kvinner, så hun kan fostre op barnet for dig?

⁸ Faraos datter svarte henne: Ja, gå! Og piken gikk og hentet guttens mor.

⁹ Da sa Faraos datter til henne: Ta denne gutt og fostre ham op for mig; jeg vil gi dig lønn for det. Og konen tok gutten og fostret ham op.

¹⁰ Da gutten blev voksen, gikk hun med ham til Faraos datter, og han blev som en sønn for henne; hun kalte ham Moses, [den som er dradd op av vannet] for -- sa hun -- av vannet har jeg dradd ham op.

¹¹ Og det hendte på den tid da Moses var blitt voksen, at han gikk ut til sine brødre og så på deres slit og slep, og han fikk se en egyptisk mann som slo en hebraisk mann, en av hans brødre.

¹² Da vendte han sig hit og dit og så at det ikke var nogen der, og så slo han egypteren ihjel og skjulte ham i sanden.

¹³ Den andre dag gikk han atter ut og så to hebraiske menn som holdt på å slåss; da sa han til ham som hadde urett: Hvorfor slår du din landsmann?

¹⁴ Han svarte: Hvem har satt dig til høvding og dommer over oss? Tenker du å slå mig ihjel, likesom du slo egypteren ihjel? Da blev Moses redd og sa: Sannelig, saken er blitt kjent.

¹⁵ Da Faraos fikk høre det, søkte han å slå Moses ihjel; men Moses flyktet for Faraos, og han tok bolig i landet Midian og bodde ved en brønn.

¹⁶ Presten i Midian hadde syv døtre; de kom og øste op vann og fylte vannrennene for å vanne sin fars småfe.

¹⁷ Så kom det noen gjætere og drev dem bort; men Moses stod op og hjalp dem og vannet deres småfe.

¹⁸ Da de så kom hjem til Re'uel, sin far, sa han: Hvorfor kommer I så snart idag?

¹⁹ De svarte: En egyptisk mann hjalp oss mot gjæterne, og han øste også vann for oss og vannet småfeet.

- ²⁰ Da sa han til sine døtre: Hvor er han da? Hvorfor lot I mannen bli igjen der? Be ham inn, så han kan ete med oss!
- ²¹ Og Moses samtykket i å bli hos mannen; og han lot Moses få sin datter Sippora til hustru.
- ²² Hun fikk en sønn, og han kalte ham Gersom; [utlending der] for han sa: Jeg er blitt en gjest i et fremmed land.
- ²³ Da lang tid var gått, døde kongen i Egypten, og Israels barn sukket over sin trældom og klaget; og deres rop over trældommen steg op til Gud.
- ²⁴ Og Gud hørte deres sukk, og Gud kom i hu sin pakt med Abraham, Isak og Jakob.
- ²⁵ Og Gud så til Israels barn, og Gud kjentes ved dem.

KAPITTEL 3

Og Moses gjætte småfeet hos Jetro, sin svigerfar, presten i Midian, og han drev engang småfeet bortom ørkenen og kom til Guds berg, til Horeb. [Horeb var en del av Sinai-fjellene]

- ² Der åpenbarte Herrens engel sig for ham i en luende ild, midt ut av en tornebusk; og han så op, og se, tornebusken stod i lys lue, men tornebusken brente ikke op.
- ³ Og Moses sa: Jeg vil gå bort og se dette vidunderlige syn, hvorfor tornebusken ikke brenner op.
- ⁴ Da Herren så at han gikk bort for å se, ropte Gud til ham midt ut av tornebusken og sa: Moses, Moses! Og han svarte: Ja, her er jeg.
- ⁵ Da sa han: Kom ikke nærmere, dra dine sko av dine føtter! For det sted du står på, er hellig jord.
- ⁶ Så sa han: Jeg er din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Da skjulte Moses sitt ansikt, for han fryktet for å skue Gud.
- ⁷ Og Herren sa: Jeg har sett mitt folks nød i Egypten, og jeg har hørt deres klagerop over arbeidsfogdene; jeg vet hvad de lider.
- ⁸ Og nu er jeg steget ned for å utfri dem av egypternes hånd og for å føre dem op fra dette land til et godt og vidtstrakt land, til et land som flyter med melk og honning, det land hvor kana'anittene bor og hetittene og amorittene og ferisittene og hevittene og jebusittene.
- ⁹ Nu er Israels barns skrik nådd op til mig, og jeg har også sett hvorledes egypterne mishandler dem.
- ¹⁰ Så gå nu du avsted, jeg vil sende dig til Farao, og du skal føre mitt folk, Israels barn, ut av Egypten!
- ¹¹ Men Moses sa til Gud: Hvem er jeg, at jeg skulde gå til Farao, og at jeg skulde føre Israels barn ut av Egypten?
- ¹² Og han sa: Sannelig, jeg vil være med dig, og dette skal være dig et tegn på at jeg har sendt dig: Når du har ført folket ut av Egypten, da skal I holde gudstjeneste på dette fjell.
- ¹³ Da sa Moses til Gud: Men når jeg nu kommer til Israels barn og sier til dem: Eders fedres Gud har sendt mig til eder, og de så spør mig: Hvad er hans navn? -- hvad skal jeg da svare dem?
- ¹⁴ Og Gud sa til Moses: Jeg er den jeg er; og han sa: Så skal du si til Israels barn: "Jeg er" har sendt mig til eder.
- ¹⁵ Og Gud sa fremdeles til Moses: Så skal du si til Israels barn: Herren, [Jahve de. han er]

eders fedres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har sendt mig til eder. Dette er mitt navn til evig tid, og så skal de kalle mig fra slekt til slekt.

¹⁶ Gå nu og kall sammen de eldste i Israel og si til dem: Herren, eders fedres Gud, har åpenbaret sig for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og sagt: Jeg har sett til eder og vet hvorledes de farer frem mot eder i Egypten.

¹⁷ Og jeg sa: Jeg vil føre eder ut av alt det onde I lider i Egypten, til kana'anittenes og hetittenes og amorittenes og ferisittenes og hevittenes og jebusittenes land, til et land som flyter med melk og honning.

¹⁸ Og de skal høre på dine ord, og du skal gå inn til kongen i Egypten, du og de eldste i Israel, og I skal si til ham: Herren, hebreernes Gud, har møtt oss; la oss nu gå tre dagsreiser ut i ørkenen og ofre til Herren vår Gud.

¹⁹ Men jeg vet at kongen i Egypten ikke vil gi eder lov til å dra ut, ikke engang om han får kjenne en sterk hånd over sig.

²⁰ Derfor vil jeg rekke ut min hånd og slå Egypten med alle mine under, som jeg vil gjøre midt iblandt dem; så skal han la eder fare.

²¹ Og jeg vil la dette folk finne yndest hos egypterne, så I, når I drar ut, ikke skal dra tomhendt bort;

²² men enhver kvinne skal be sin grannekvinne og den som bor i hennes hus, om smykker av sølv og gull og om klær, og I skal la eders sønner og eders døtre ta dem på sig; dette er det bytte I skal ta av egypterne.

KAPITTEL 4

Moses svarte: De vil visst ikke tro mig og ikke høre på mig, de vil si: Herren har ikke åpenbaret sig for dig.

² Da sa Herren til ham: Hvad er det du har i hånden? Han svarte: En stav.

³ Da sa han: Kast den på jorden! Og han kastet den på jorden, og den blev til en slange; og Moses flyktet for den.

⁴ Og Herren sa til Moses: Rekk ut din hånd og grip den i halen! Så rakte han ut hånden og grep fatt i den, og den blev til en stav i hans hånd.

⁵ Så må de vel tro at Herren, deres fedres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har åpenbaret sig for dig.

⁶ Og Herren sa fremdeles til ham: Stikk din hånd i barmen! Og han stakk sin hånd i barmen; og da han drog den ut, se, da var hans hånd spedalsk, som sne.

⁷ Og han sa: Stikk din hånd i barmen igjen! Og han stakk igjen sin hånd i barmen; og da han drog den ut av sin barm, se, da var den igjen blitt som hans legeme ellers.

⁸ Om de nu ikke tror dig eller akter på det første tegn, så vil de da visst tro på det andre tegn.

⁹ Men tror de ikke engang på disse to tegn, og vil de ikke høre på dig, da skal du ta vann av elven og helle det ut på jorden, og det vann du tar av elven, det skal bli til blod på jorden.

¹⁰ Men Moses sa til Herren: Hør mig, Herre! Jeg har aldri vært nogen ordets mann, hverken før, eller siden du begynte å tale til din tjener; jeg er tung i mæle og tung i tale.

¹¹ Men Herren sa til ham: Hvem har gitt mennesket munn, og hvem gjør stum eller døv eller seende eller blind? Er det ikke jeg, Herren?

¹² Gå nu du, og jeg vil være med din munn og lære dig hvad du skal tale.

- 13** Men han sa: Hør mig, Herre! Send bud med hvem du ellers vil!
- 14** Da optendtes Herrens vrede mot Moses, og han sa: Har du ikke din bror Aron, levitten? Han, vet jeg, kan tale; og nu kommer han dig også i møte, og når han ser dig, blir han glad.
- 15** Og du skal tale til ham og legge ordene i hans munn, og jeg skal være med din munn og med hans munn og lære eder hvad I skal gjøre.
- 16** Og han skal tale til folket for dig; han skal være din munn, og du skal være Gud for ham.
- 17** Og du skal ta denne stav i din hånd; med den skal du gjøre tegnene.
- 18** Så gikk Moses, og da han kom tilbake til Jetro, sin svigerfar, sa han til ham: Kjære, la mig få dra tilbake til mine brødre i Egypten og se om de ennå er i live. Og Jetro sa til Moses: Dra bort i fred!
- 19** Og Herren sa til Moses i Midian: Dra avsted og vend tilbake til Egypten! Nu er de døde alle de som stod dig etter livet.
- 20** Så tok Moses sin hustru og sine sønner og satte dem på asenet og vendte tilbake til Egyptens land; og Moses tok Guds stav i sin hånd.
- 21** Og Herren sa til Moses: Når du nu vender tilbake til Egypten, så se til at du gjør alle de under som jeg har gitt dig makt til å gjøre, for Faraos øine; men jeg vil forherde hans hjerte, så han ikke lar folket fare.
- 22** Da skal du si til Farao: Så sier Herren: Min sønn, min førstefødte, er Israel,
- 23** og jeg sa til dig: La min sønn fare, så han kan tjene mig, men du vilde ikke la ham fare; derfor vil jeg nu slå ihjel din sønn, din førstefødte.
- 24** Underveis, på et hvilested, hendte det at Herren kom imot ham og søkte å ta hans liv.
- 25** Da tok Sippora en skarp sten og skar bort sin sønns forhud og kastet den for hans føtter og sa: Sannelig, du er mig en blodbrudgom.
- 26** Så lot han ham være; da sa hun: En blodbrudgom for omskjærelsens skyld.
- 27** Og Herren sa til Aron: Gå Moses i møte i ørkenen! Og han gikk og traff ham ved Guds berg og kysset ham.
- 28** Og Moses forkynte Aron alt hvad Herren, som sendte ham, hadde talt, og alle de tegn han hadde pålagt ham å gjøre.
- 29** Så gikk Moses og Aron; og de samlet alle de eldste av Israels barn.
- 30** Og Aron bar frem alle de ord Herren hadde talt til Moses, og han gjorde tegnene for folkets øine.
- 31** Og folket trodde; og da de hørte hvorledes Herren hadde sett til Israels barn og gitt akt på deres nød, bøide de sig og tilbad.

KAPITTEL 5

Derefter gikk Moses og Aron inn til Farao og sa: Så sier Herren, Israels Gud: La mitt folk fare, så de kan holde høitid for mig i ørkenen!

- 2** Men Farao sa: Hvem er Herren som jeg skal lyde og la Israel fare? Jeg kjenner ikke Herren, og heller ikke vil jeg la Israel fare.
- 3** Da sa de: Hebreernes Gud har møtt oss; la oss dra tre dagsreiser ut i ørkenen og ofre til Herren vår Gud, så han ikke skal slå oss med pest eller sverd!
- 4** Men kongen i Egypten sa til dem: Hvorfor vil I, Moses og Aron, dra folket fra dets arbeid? Gå og gjør det I skal!

- ⁵ Så sa Farao: Se, folket er nu blitt altfor tallrikt i landet, og så vil I dra dem bort fra det de har å gjøre!
- ⁶ Og samme dag bød Farao arbeidsfogdene og opsynsmennene over folket og sa:
- ⁷ I skal ikke mere gi folket halm til teglarbeidet, som før; de skal selv gå og sanke sig halm.
- ⁸ Men den samme mengde teglsten som de før har gjort, skal I pålegge dem; I skal ikke avkorte noget i deres arbeid. For de er dovne; derfor skriker de og sier: La oss gå og ofre til vår Gud!
- ⁹ Legg tungt arbeid på disse mennesker, så de har nok med det og ikke hører efter løgnaktige ord!
- ¹⁰ Da gikk arbeidsfogdene og opsynsmennene ut og sa til folket: Så sier Farao: Jeg gir eder ikke lenger halm.
- ¹¹ Gå selv og finn eder halm, hvor I kan; Men i eders arbeid skal det ikke avkortes noget.
- ¹² Da spredte folket sig over hele Egyptens land for å sanke stubber til å bruke istedenfor halm.
- ¹³ Men arbeidsfogdene drev på og sa: Gjør eders arbeid ferdig, fullt dagsverk for hver dag, likesom dengang I hadde halm.
- ¹⁴ Og opsynsmennene som Faraos arbeidsfogder hadde satt over Israels barn, fikk hugg, og arbeidsfogdene sa til dem: Hvorfor har I ikke gjort ferdig den fastsatte mengde teglsten, likesom før, hverken igår eller idag?
- ¹⁵ Da gikk opsynsmennene over Israels barn til Farao og klaget høilydt for ham og sa: Hvorfor gjør du således med dine tjenere?
- ¹⁶ Dine tjenere får ikke halm, og allikevel sier de til oss: Gjør tegl! Og så får dine tjenere hugg, enda det er ditt eget folk som har skylden.
- ¹⁷ Men han sa: Dovne er I, dovne! Derfor sier I: Vi vil gå og ofre til Herren.
- ¹⁸ Så gå nu og arbeid! Halm får I ikke, men den fastsatte mengde tegl skal I komme med.
- ¹⁹ Israels barns opsynsmenn så at de var ille farne, da det blev sagt til dem: I skal ikke avkorte noget i den teglsten I skal ha ferdig -- fullt dagsverk for hver dag!
- ²⁰ Og da de kom ut fra Farao, møtte de Moses og Aron, som stod og ventet på dem.
- ²¹ Og de sa til dem: Herren hjemsøke eder og dømme eder fordi I har ført oss i vanrykte hos Farao og hans tjenere, så I har gitt dem sverd i hånden til å slå oss ihjel.
- ²² Da vendte Moses sig igjen til Herren og sa: Herre, hvorfor har du gjort så ille med dette folk? Hvorfor har du sendt mig?
- ²³ For fra den stund jeg gikk inn til Farao for å tale i ditt navn, har han gjort ille mot dette folk, og du har aldeles ikke hjulpet ditt folk.

KAPITTEL 6

Da sa Herren til Moses: Nu skal du se hvad jeg vil gjøre med Farao; ved min sterke hånd skal han tvinges til å la dem fare, ja, ved min sterke hånd tvinges til å drive dem ut av sitt land.

² Og Gud talte til Moses og sa til ham: Jeg er Herren.

³ Jeg åpenbarte mig for Abraham, for Isak og for Jakob som den allmektige Gud; men ved mitt navn Herren var jeg ikke kjent av dem.

⁴ Og jeg oprettet min pakt med dem, at jeg vilde gi dem Kana'ans land, det land hvor de bodde som fremmede.

- ⁵ Og nu har jeg hørt hvorledes Israels barn sukker over at egypterne gjør dem til træler, og jeg har kommet min pakt i hu.
- ⁶ Si derfor til Israels barn: Jeg er Herren, og jeg vil føre eder ut fra egypternes tunge byrder og utfri eder fra trælarbeidet under dem, og jeg vil forløse eder med utrakt arm og ved store straffedommer.
- ⁷ Og jeg vil ta eder til mitt folk, og jeg vil være eders Gud, og I skal kjenne at jeg er Herren eders Gud, han som fører eder ut fra egypternes tunge byrder.
- ⁸ Og jeg vil føre eder til det land som jeg med oppløftet hånd har svoret å ville gi til Abraham, Isak og Jakob, og jeg vil gi eder det til eiendom; jeg er Herren.
- ⁹ Og Moses sa dette til Israels barn; men de hørte ikke på Moses for angst og for det hårde trælarbeids skyld.
- ¹⁰ Da talte Herren til Moses og sa:
- ¹¹ Gå inn og si til Farao, kongen i Egypten, at han skal la Israels barn fare ut av sitt land.
- ¹² Og Moses tok således til orde, der han stod for Herrens åsyn: Du ser Israels barn hører ikke på mig; hvorledes skulde da Farao høre på mig, jeg som enda har uomskårne leber?
- ¹³ Da talte Herren til Moses og Aron og sendte dem til Israels barn og til Farao, kongen i Egypten, med pålegg om at Israels barn skulde føres ut av Egyptens land.
- ¹⁴ Dette er overhodene for deres familier: Sønnene til Ruben, Israels førstefødte, var Hanok og Pallu, Hesron og Karmi; dette er Rubens ætter.
- ¹⁵ Simeons sønner var Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Sohar og Saul, som var sønn av en Kana'anitterkvinne; dette er Simeons ætter.
- ¹⁶ Og dette er navnene på Levis sønner efter deres ætter: Gerson og Kahat og Merari; og Levi blev hundre og syv og tretti år gammel.
- ¹⁷ Gersons sønner var Libni og Sime'i efter deres ætter.
- ¹⁸ Kahats sønner var Amram og Jishar og Hebron og Ussiel; og Kahat blev hundre og tre og tretti år gammel.
- ¹⁹ Meraris sønner var Mahli og Musi. Dette er Levis ætter efter deres ættetavle.
- ²⁰ Amram tok Jokebed, sin fars søster, til hustru, og med henne fikk han Aron og Moses; og Amram blev hundre og syv og tretti år gammel.
- ²¹ Jishars sønner var Korah og Nefeg og Sikri.
- ²² Ussiels sønner var Misael og Elsafan og Sitri.
- ²³ Aron tok Eliseba, Amminadabs datter, Nahsons søster, til hustru, og med henne fikk han Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar.
- ²⁴ Korahs sønner var Assir og Elkana og Abiasaf; dette er korahittenes ætter.
- ²⁵ Eleasar, Arons sønn, tok en av Putiels døtre til hustru, og med henne fikk han Pinehas. Dette var overhodene for levittenes familier efter deres ætter.
- ²⁶ Disse menn, Aron og Moses, var det Herren talte således til: Før Israels barn ut av Egyptens land, hær for hær!
- ²⁷ Det var de som sa til Farao, kongen i Egypten, at Israels barn skulde føres ut av Egypten, disse menn, Moses og Aron.
- ²⁸ Og det skjedde dengang Herren talte til Moses i Egyptens land,
- ²⁹ da sa Herren til Moses: Jeg er Herren; tal til Farao, kongen i Egypten, alt det jeg taler til dig.
- ³⁰ Men Moses sa, der han stod for Herrens åsyn: Du vet jeg har uomskårne leber; hvorledes skulde da Farao høre på mig?

KAPITTEL 7

Da sa Herren til Moses: Se, jeg har satt dig til en Gud for Farao, og Aron, din bror, skal være din profet.

² Du skal tale alt det jeg byder dig; men Aron, din bror, skal tale til Farao, og han skal la Israels barn fare ut av sitt land.

³ Men jeg vil forherde Faraos hjerte, og jeg vil gjøre mange tegn og under i Egyptens land.

⁴ Farao skal ikke høre på eder; men jeg vil legge min hånd på Egypten og føre mine hærer, mitt folk, Israels barn, ut av Egyptens land ved store straffedommer.

⁵ Og egypterne skal kjenne at jeg er Herren, når jeg rekker ut min hånd over Egypten og fører Israels barn ut fra dem.

⁶ Og Moses og Aron gjorde dette; som Herren hadde pålagt dem, således gjorde de.

⁷ Moses var åtti år gammel, og Aron tre og åtti år, da de talte til Farao.

⁸ Og Herren sa til Moses og Aron:

⁹ Når Farao taler til eder og sier: La mig få se et under av eder, da skal du si til Aron: Ta din stav og kast den ned foran Farao! Og den skal bli til en slange.

¹⁰ Så gikk Moses og Aron inn til Farao og gjorde som Herren hadde sagt; Aron kastet sin stav ned foran Farao og hans tjenere, og den blev til en slange.

¹¹ Da lot Farao sine vismenn og trollmenn kalle, og de, Egyptens tegnsutleggere, gjorde det samme med sine hemmelige kunster;

¹² de kastet hver sin stav, og de blev til slanger; men Arons stav slukte deres staver.

¹³ Men Faraos hjerte blev forherdet, og han hørte ikke på dem, således som Herren hadde sagt.

¹⁴ Da sa Herren til Moses: Faraos hjerte er hårdt; han vil ikke la folket fare.

¹⁵ Gå til Farao imorgen tidlig når han går ned til elven, og still dig i hans vei på elvebredden, og staven som blev skapt om til en slange, skal du ta i hånden.

¹⁶ Og du skal si til ham: Herren, hebreernes Gud, har sendt mig til dig og sier: La mitt folk fare, så de kan tjene mig i ørkenen! Men du har like til nu ikke villet lyde.

¹⁷ Sa sier Herren: På dette skal du kjenne at jeg er Herren: Se, nu slår jeg med denne stav som jeg har i min hånd, på vannet i elven, og det skal bli til blod,

¹⁸ og fiskene i elven skal dø, og elven skal lukte ille, så egypterne skal vemmes ved å drikke vannet.

¹⁹ Og Herren sa til Moses: Si til Aron: Ta din stav og rekk ut din hånd over egypternes vann, over deres elver, over deres kanaler og over deres sjøer og over alle deres dammer, og de skal bli til blod, og det skal være blod i hele Egyptens land, både i trekar og i stenkar.

²⁰ Og Moses og Aron gjorde som Herren hadde sagt; han løftet staven og slo på vannet i elven så de så på det, både Farao og hans tjenere; da blev alt vannet i elven til blod,

²¹ og fiskene i elven døde, og elven luktet ille, så egypterne ikke kunde drikke vannet, og det var blod i hele Egyptens land.

²² Men Egyptens tegnsutleggere gjorde det samme med sine hemmelige kunster, og Faraos hjerte blev forherdet, og han hørte ikke på dem, således som Herren hadde sagt.

²³ Og Farao vendte sig om og gikk hjem til sitt hus og la heller ikke dette på hjerte.

²⁴ Men alle egypterne gravde rundt omkring elven efter drikkevann; for de kunde ikke drikke elvevannet.

²⁵ Så gikk det syv dager efterat Herren hadde slått elven.

KAPITTEL 8

Da sa Herren til Moses: Gå inn til Farao og si til ham: Så sier Herren: La mitt folk fare, så de kan tjene mig!

² Dersom du nekter å la dem fare, da vil jeg plage hele ditt land med frosk.

³ Og elven skal vrimle av frosk, og de skal krype op og komme inn i ditt hus og i ditt sengkammer og op i din seng og i dine tjeneres hus og på ditt folk og i dine bakerovner og i dine deigtrau.

⁴ Ja, på dig og på ditt folk og på alle dine tjenere skal froskene krype op.

⁵ Og Herren sa til Moses: Si til Aron: Rekk ut din hånd med din stav over elvene, over kanalene og over sjøene, og la froskene komme op over Egyptens land!

⁶ Og Aron rakte ut sin hånd over Egyptens vann, og froskene kom op og dekket hele Egyptens land.

⁷ Men tegnsutleggerne gjorde det samme med sine hemmelige kunster og lot froskene komme op over Egyptens land.

⁸ Da kalte Farao Moses og Aron til sig og sa: Bed til Herren at han vil ta froskene bort fra mig og mitt folk! Da til jeg la folket fare, sa de kan ofre til Herren.

⁹ Og Moses sa til Farao: Ha selv den ære å si når jeg skal bede for dig og dine tjenere og ditt folk at froskene må bli drevet bort fra dig og dine hus, så de bare blir tilbake i elven.

¹⁰ Han svarte: Imorgen. Da sa Moses: La det bli som du sier, forat du kan kjenne at det ikke er nogen som Herren vår Gud.

¹¹ Froskene skal vike fra dig og dine hus og fra dine tjenere og ditt folk; bare i elven skal de bli tilbake.

¹² Så gikk Moses og Aron ut igjen fra Farao, og Moses ropte til Herren for froskenes skyld som han hadde ført over Farao.

¹³ Og Herren gjorde som Moses hadde sagt, og froskene som var i husene og gårdene og på markene, døde bort;

¹⁴ og de samlet dem i dyngevis, og landet blev fylt med stank.

¹⁵ Men da Farao så at han hadde fått luft, gjorde han sitt hjerte hårdt og hørte ikke på dem, således som Herren hadde sagt.

¹⁶ Da sa Herren til Moses: Si til Aron: Rekk ut din stav og slå i støvet på jorden, så skal det bli til mygg i hele Egyptens land.

¹⁷ Og de gjorde således; Aron rakte ut sin hånd med sin stav og slo i støvet på jorden, og myggene kom både på folk og fe; alt støvet på jorden blev til mygg i hele Egyptens land.

¹⁸ Tegnsutleggerne gjorde likeså med sine hemmelige kunster; de søkte å få mygg frem, men kunde ikke. Og myggene blev sittende på folk og på fe.

¹⁹ Da sa tegnsutleggerne til Farao: Dette er Guds finger. Men Faraos hjerte var og blev forherdet, og han hørte ikke på dem, således som Herren hadde sagt.

²⁰ Da sa Herren til Moses: Stå tidlig op imorgen, og still dig frem for Farao når han går ned til elven, og si til ham: Så sier Herren: La mitt folk fare, så de kan tjene mig!

²¹ For dersom du ikke lar mitt folk fare, da sender jeg fluesvermer over dig og dine tjenere og ditt folk og dine hus, og egypternes hus skal fylles av fluesvermene, ja endog jorden de står på.

²² Men på den dag vil jeg undta Gosen, hvor mitt folk bor, så det ikke skal være fluesvermer der; da skal du kjenne at jeg, Herren, er midt i landet.

²³ For jeg vil frelse mitt folk og gjøre forskjell på mitt folk og ditt folk; imorgen skal dette

tegn skje.

24 Og Herren gjorde som han hadde sagt, og det kom svære fluesvermer i Faraos hus og i hans tjeneres hus; i hele Egypten blev landet herjet av fluesvermer.

25 Da kalte Farao Moses og Aron til sig og sa: Gå og ofre til eders Gud her i landet!

26 Men Moses sa: Det er ikke rådelig å gjøre så; for det vi ofrer til Herren vår Gud, er en vederstyggelighet for egypterne; om vi nu ofret for egypternes øine det som er en vederstyggelighet for dem, vilde de da ikke stene oss?

27 Tre dagsreiser vil vi gå ut i ørkenen og ofre til Herren vår Gud, således som han byder oss.

28 Da sa Farao: Jeg vil la eder fare, så I kan ofre til Herren eders Gud i ørkenen; men I må ikke dra langt bort. Bed for mig!

29 Moses svarte: Se, jeg går nu ut og vil bede til Herren, og imorgen skal fluesvermene vike bort fra Farao, fra hans tjenere og fra hans folk; bare nu Farao ikke mere vil bruke svik, men la folket fare, så de kan ofre til Herren.

30 Så gikk Moses ut fra Farao og bad til Herren.

31 Og Herren gjorde som Moses bad, og lot fluesvermene vike bort fra Farao, fra hans tjenere og fra hans folk; det blev ikke én igjen.

32 Men Farao forherdet sitt hjerte også denne gang; han lot ikke folket fare.

KAPITTEL 9

Og Herren sa til Moses: Gå inn til Farao og si til ham: Så sier Herren, hebreernes Gud: La mitt folk fare, så de kan tjene mig!

2 For dersom du nekter å la dem fare og fremdeles holder på dem,

3 da skal Herrens hånd komme over ditt fe på marken, over hestene, over asenene, over kamelene, over storfeet og over småfeet med en forferdelig pest.

4 Men Herren skal gjøre forskjell på Israels fe og egypternes fe, og det skal ikke dø noget av alt det som hører Israels barn til.

5 Og Herren fastsatte tiden og sa: Imorgen vil Herren la dette skje i landet.

6 Dagen efter gjorde Herren som han hadde sagt, og alt egypternes fe døde, men av Israels barns fe døde ikke ett liv.

7 Og Farao sendte bud, og da var det ikke død et eneste liv av Israels fe; men Faraos hjerte blev hårdt, og han lot ikke folket fare.

8 Da sa Herren til Moses og Aron: Ta hendene fulle av aske fra ovnen, og Moses skal kaste den op i været så Farao ser på det,

9 og den skal bli til støv utover hele Egyptens land, og den skal bli til bylder som bryter ut med blemmer, både på folk og fe i hele Egyptens land.

10 Så tok de asken fra ovnen og trådte frem for Farao, og Moses kastet den op i været; og det blev bylder som brøt ut med blemmer, både på folk og fe.

11 Og tegnsutleggerne kunde ikke holde stand mot Moses for byldenes skyld; for det var kommet bylder på tegnsutleggerne og på alle egypterne.

12 Men Herren forherdet Faraos hjerte, så han ikke hørte på dem, således som Herren hadde sagt til Moses

13 Da sa Herren til Moses: Stå tidlig op imorgen, og tred frem for Farao og si til ham: Så sier Herren, hebreernes Gud: La mitt folk fare, så de kan tjene mig!

14 For denne gang vil jeg sende alle mine plager over dig selv og over dine tjenere og ditt

folk, forat du skal kjenne at ingen er som jeg på hele jorden.

15 For nu hadde jeg allerede rakt ut min hånd og vilde slått dig og ditt folk med pesten, så du var blitt utslettet av jorden;

16 men derfor lot jeg dig bli i live at jeg kunde vise dig min makt, og mitt navn kunde bli kunngjort over hele jorden.

17 Ennu stiller du dig i veien for mitt folk og vil ikke la dem fare.

18 Se, jeg vil på denne tid imorgen sende et forferdelig haglvær, som det aldri har vært make til i Egypten, like fra den dag det blev til, og til nu.

19 Så send da folk og berg din buskap og alt det du har på marken! Alt folk og alt fe som er ute på marken og ikke har kommet sig i hus, på dem skal haglet falle, og de skal dø.

20 De av Faraos tjenere som fryktet Herrens ord, berget da sine folk og sin buskap i hus;

21 men de som ikke gav akt på Herrens ord, lot sine folk og sin buskap bli ute på marken.

22 Da sa Herren til Moses: Rekk din hånd op mot himmelen, og det skal komme hagl i hele Egyptens land, både over folk og fe og over alle markens urter i Egyptens land.

23 Og Moses rakte sin stav op mot himmelen, og Herren lot komme torden og hagl, og det fór ild ned på jorden, og Herren lot falle hagl over Egyptens land.

24 Det kom hagl, og midt i haglskuren lyn i lyn, et uvær så svært at det aldri hadde vært maken i hele Egyptens land fra den tid folk hadde bosatt sig der.

25 Og i hele Egyptens land slo haglet ned alt det som var på marken, både folk og fe; og alle markens urter slo haglet ned, og alle markens trær brøt det sønder.

26 Bare i Gosens land, hvor Israels barn bodde, falt det ikke hagl.

27 Da sendte Farao bud efter Moses og Aron og sa til dem: Denne gang har jeg syndet; Herren er den som har rett, og jeg og mitt folk har urett.

28 Bed til Herren at det nu må være nok av hans torden og hagl! Så vil jeg la eder fare, og I skal ikke bie lenger.

29 Moses svarte ham: Så snart jeg kommer ut av byen, vil jeg utbrede mine hender til Herren; så skal tordenen holde op og haglet ikke falle mere, forat du skal kjenne at jorden hører Herren til.

30 Men om dig og dine tjenere vet jeg at I ennu ikke frykter for Gud Herren.

31 Lin og bygg var slått ned; for bygget stod i aks og linet i knopp;

32 men hvete og spelt var ikke slått ned, for de kommer senere.

33 Og Moses gikk bort fra Farao og ut av byen og utbredte sine hender til Herren; da holdt tordenen og haglet op, og regnet strømmet ikke mere ned på jorden.

34 Men da Farao så at regnet og haglet og tordenen hadde holdt op, blev han ved å synde, og han forherdet sitt hjerte, både han og hans tjenere.

35 Faraos hjerte var og blev forherdet, og han lot ikke Israels barn fare, således som Herren hadde sagt ved Moses.

KAPITTEL 10

Og Herren sa til Moses: Gå inn til Farao! For det er jeg som har forherdet hans hjerte og hans tjeneres hjerte, forat jeg kan gjøre disse mine tegn midt iblandt dem,

2 og forat du skal fortelle din sønn og din sønnesønn hvad jeg har gjort mot egypterne, og hvad tegn jeg har gjort iblandt dem, så I skal kjenne at jeg er Herren.

3 Så gikk Moses og Aron inn til Farao og sa til ham: Så sier Herren, hebreernes Gud: Hvor lenge vil du la være å ydmyke dig for mig? La mitt folk fare, så de kan tjene mig!

- ⁴ For dersom du nekter å la mitt folk fare, da vil jeg imorgen la gresshopper komme over ditt land.
- ⁵ Og de skal dekke landet, så ingen kan se jorden, og de skal ete op hvert eneste grand av det som blev tilovers for eder efter haglet, og de skal avete hvert tre som vokser på eders marker.
- ⁶ Og de skal fylle dine hus og alle dine tjeneres hus og alle egypternes hus, så hverken dine fedre eller dine fedres fedre har sett noget slikt fra den tid de blev til på jorden, og til denne dag. Dermed vendte han sig om og gikk ut fra Farao.
- ⁷ Da sa Faraos tjenere til ham: Hvor lenge skal denne mann være en snare for oss? La mennene fare, så de kan tjene Herren sin Gud! Ser du ikke ennu at Egypten blir ødelagt?
- ⁸ Så blev Moses og Aron hentet tilbake til Farao, og han sa til dem: Gå avsted, tjen Herren eders Gud! Men hvem er det som skal fare?
- ⁹ Moses svarte: Vi vil fare alle, både unge og gamle; både våre sønner og våre døtre vil vi ha med, både vårt småfe og vårt storfe; for vi skal holde høitid for Herren.
- ¹⁰ Da sa han til dem: Herren være med eder, så visst som jeg lar eder og eders små barn fare! Se der om I ikke har ondt i sinne!
- ¹¹ Nei, ikke så! I menn kan fare og tjene Herren! For det var jo det I bad om. Dermed drev de dem ut fra Farao.
- ¹² Da sa Herren til Moses: Rekk ut din hånd over Egyptens land, så skal gresshoppene komme inn over Egyptens land og ete op alle urter i landet, alt det haglet har levnet.
- ¹³ Så rakte Moses ut sin stav over Egyptens land, og Herren lot en østenvind komme over landet hele den dag og hele natten; da det blev morgen, førte østenvinden gresshoppene med sig.
- ¹⁴ Og gresshoppene kom inn over hele Egyptens land og slo sig ned i hele Egypten i store mengder; aldri hadde det før vært en slik gresshoppesverm, og aldri vil det komme nogen slik mere.
- ¹⁵ De dekket hele landet, så landet blev mørkt, og de åt op alle urter i landet og all frukt på trærne som haglet hadde levnet, og det blev intet grønt tilbake på trærne eller på markens urter i hele Egyptens land.
- ¹⁶ Da skyndte Farao sig og sendte bud efter Moses og Aron og sa: Jeg har syndet mot Herren eders Gud og mot eder.
- ¹⁷ Men forlat mig nu min synd denne ene gang, og bed til Herren eders Gud at han bare vil avvende denne død fra mig!
- ¹⁸ Og han gikk ut igjen fra Farao og bad til Herren.
- ¹⁹ Og Herren vendte vinden, så det blev en meget sterk vestenvind, og den førte gresshoppene bort og kastet dem ned i det Røde Hav; det blev ikke én gresshoppe tilbake i hele Egyptens land.
- ²⁰ Men Herren forherdet Faraos hjerte, så han ikke lot Israels barn fare.
- ²¹ Og Herren sa til Moses: Rekk din hånd op mot himmelen, og det skal bli mørke over Egyptens land, et mørke så tykt at en kan ta på det.
- ²² Så rakte Moses sin hånd op mot himmelen, og det blev et tykt mørke i hele Egyptens land i tre dager.
- ²³ Den ene kunde ikke se den andre, og ingen torde flytte sig fra sin plass i tre dager; men hos alle Israels barn var det lyst der de bodde.
- ²⁴ Da kalte Farao Moses til sig og sa: Gå avsted, tjen Herren! Bare eders småfe og eders storfe skal bli tilbake; også eders små barn kan få dra med eder.

- ²⁵ Men Moses sa: Du må også la oss få slaktoffer og brennoffer med, så vi kan ofre til Herren vår Gud;
- ²⁶ også vår buskap må være med oss, ikke en klov må bli igjen; for det er det vi må ta av når vi skal tjene Herren vår Gud, og vi vet ikke hvad vi skal ofre til Herren før vi kommer dit.
- ²⁷ Men Herren forherdet Faraos hjerte, så han ikke vilde la dem fare.
- ²⁸ Og Farao sa til Moses: Gå fra mig, vakt dig, kom ikke mere for mine øine! For på den dag du kommer for mine øine, skal du dø!
- ²⁹ Moses svarte: Du har talt rett; jeg skal aldri mere komme for dine øine.

KAPITTEL 11

Herren hadde sagt til Moses: Ennu én plage vil jeg la komme over Farao og over Egypten, så skal han la eder fare herfra; ja, når han lar eder fare, skal han endog drive eder herfra med alt det I har.

- ² Si nu så folket hører det at hver mann skal be sin granne og hver kvinne sin grannekvinne om smykker av sølv og gull.
- ³ Og Herren gav folket yndest hos egypterne; og så var også Moses en meget stor mann i Egypten, både for Faraos tjenere og for folket.
- ⁴ Og Moses sa: Så sier Herren: Ved midnatts tid vil jeg gå midt gjennom Egypten.
- ⁵ og alle førstefødte i Egyptens land skal dø, fra den førstefødte sønn av Farao, som sitter på sin trone, til den førstefødte sønn av trælkvinnen, som står bak håndkvernen, og alt førstefødt blandt buskapen.
- ⁶ Og det skal i hele Egyptens land bli et stort skrik som det ikke har vært maken til og heller ikke mere skal bli.
- ⁷ Men ikke en hund skal gjør mot nogen av Israels barn, hverken mot folk eller fe, så I skal kjenne at Herren gjør forskjell på egypterne og Israel.
- ⁸ Da skal alle disse dine tjenere komme ned til mig og bøie sig for mig og si: Dra ut, både du og hele det folk som følger dig! Og så skal jeg dra ut. Og han gikk bort fra Farao i brennende harme.
- ⁹ Som Herren hadde sagt til Moses og Aron: Farao skal ikke høre på eder, så jeg kan få gjort mange under i Egyptens land,
- ¹⁰ så gjorde Moses og Aron alle disse under for Farao; men Herren forherdet Faraos hjerte, så han ikke lot Israels barn dra bort fra sitt land.

KAPITTEL 12

Og Herren sa til Moses og Aron i Egyptens land:

- ² Denne måned [månedene abib eller nisan, omtrent vår april] skal være eders nytt årsmåned, den skal være den første av årets måneder hos eder.
- ³ Tal til hele Israels menighet og si: På den tiende dag i denne måned skal hver husfar ta sig ut et lam, et lam for hvert hus.
- ⁴ Men dersom huset er for lite til et lam, skal han og hans nærmeste nabo ta et lam sammen efter tallet på deres husfolk; efter hvad enhver eter, skal I regne folk på hvert lam.
- ⁵ Det skal være et lam uten lyte, av hankjønn, årsgammelt; et lam eller et kje kan I ta.

- ⁶ Og I skal gjemme det til den fjortende dag i denne måned; da skal hele Israels samlede menighet slakte det mellom de to aftenstunder. [mellom solens nedgang og nattens frembrudd]
- ⁷ Og de skal ta av blodet og stryke på begge dørstolpene og på det øverste dørtre på de hus hvor de eter det.
- ⁸ Og de skal ete kjøttet samme natt; stekt ved ild og med usyret brød og bitre urter skal de ete det.
- ⁹ I må ikke ete noget av det rått eller kokt i vann, men stekt ved ild, med hode, føtter og innvoller.
- ¹⁰ Og I skal ikke levne noget av det til om morgenen; er det noget igjen om morgenen, skal I brenne det op i ilden.
- ¹¹ Og således skal I ete det: med ombundne lender, med sko på føttene og med stav i hånd, og I skal ete det i hast; det er påske [ordet påske betyr forbigang] for Herren.
- ¹² For samme natt vil jeg gå igjennem Egyptens land og slå ihjel alt førstefødt i Egyptens land, både folk og fe, og over alle Egyptens guder vil jeg holde dom; jeg er Herren.
- ¹³ Og blodet på de hus som I er i, skal være til et tegn for eder; når jeg ser blodet, vil jeg gå eder forbi; og ikke skal noget slag ramme eder til ødeleggelse når jeg slår Egyptens land.
- ¹⁴ Og denne dag skal være en minnedag for eder, og I skal holde den som en høitid for Herren; det skal være en evig forskrift for eder å holde den, slekt efter slekt.
- ¹⁵ I syv dager skal I ete usyret brød. Straks på den første dag skal I ha all surdeig bort av eders hus; enhver som eter syret brød fra den første til den syvende dag, han skal utryddes av Israel.
- ¹⁶ Og på den første dag skal I holde en hellig sammenkomst, og likeså på den syvende dag en hellig sammenkomst. Intet arbeid skal gjøres nogen av de dager; bare den mat som enhver av eder trenger, må I lage til.
- ¹⁷ I skal holde de usyrede brøds høitid, for på denne samme dag førte jeg eders hærer ut av Egyptens land; derfor skal det være en evig forskrift for eder å holde denne dag, slekt efter slekt.
- ¹⁸ I den første måned, på den fjortende dag i måneden om aftenen skal I ete usyret brød, og det skal I gjøre helt til den enogtyvende dag om aftenen i samme måned.
- ¹⁹ I syv dager skal det ikke finnes surdeig i eders hus; enhver som eter syret brød, han skal utryddes av Israels menighet, enten han er en fremmed eller innfødt i landet.
- ²⁰ Intet syret skal I ete, i alle hus skal I ete usyret brød.
- ²¹ Da kalte Moses alle Israels eldste til sig og sa til dem: Gå og hent småfe for eders familier og slakt påskelammet!
- ²² Og I skal ta et knippe isop og dyppe i blodet som er i skålen, og stryke på det øverste dørtre og på begge dørstolpene noget av blodet i skålen, og ingen av eder skal gå ut av sin husdør før om morgenen.
- ²³ For Herren skal gå igjennem landet for å slå egypterne, og når han ser blodet på det øverste dørtre og på begge dørstolpene, skal han gå døren forbi og ikke la ødeleggeren få komme inn i eders hus og slå eder.
- ²⁴ Dette skal I holde; det skal være en forskrift for dig og dine barn til evig tid.
- ²⁵ Og når I kommer inn i det land Herren skal gi eder, således som han har lovt, da skal I holde denne tjeneste.
- ²⁶ Og når eders barn sier til eder: Hva er dette for en tjeneste som I holder? --

²⁷ da skal I si: Det er påskeoffer for Herren, som gikk forbi Israels barns hus i Egypten da han slo egypterne og fridde våre hus. Og folket bøide sig og tilbad.

²⁸ Og Israels barn gikk bort og gjorde dette; som Herren hadde sagt til Moses og Aron, således gjorde de.

²⁹ Så skjedde det ved midnatts tid at Herren slo ihjel alle førstefødte i Egyptens land, fra den førstefødte sønn av Farao, som satt på sin trone, til den førstefødte sønn av fangen, som var i fengslet, og alt førstefødt blandt buskapen.

³⁰ Da stod Farao op om natten, han og alle hans tjenere og alle egypterne, og det blev et stort skrik i Egypten; for det var ikke et hus hvor det ikke var en død.

³¹ Og han kalte Moses og Aron til sig om natten og sa: Gjør eder rede, dra ut fra mitt folk, både I og Israels barn, far bort og tjen Herren, som I har sagt!

³² Ta med eder både eders småfe og eders storfe, som I har sagt, gå og bed godt også over mig!

³³ Og egypterne trengte hårdt på folket for å få dem hastig ut av landet; for de sa: Vi er dødsens alle sammen!

³⁴ Så tok folket sin deig, før den var syret; de svøpte sine deigtrau i sine klær og bar dem på sine skuldrer.

³⁵ Og Israels barn gjorde som Moses hadde sagt, og bad egypterne om smykker av sølv og gull og om klær.

³⁶ Og Herren gav folket yndest hos egypterne, så de gjerne gav dem det de bad om. Det var det bytte de tok av egypterne.

³⁷ Så brøt da Israels barn op fra Ra'amses og tok veien til Sukkot, omkring seks hundre tusen mann til fots foruten barna.

³⁸ Og det drog også en stor hop av alle slags folk med dem, og småfeet og storfeet, en overmåte stor mengde fe.

³⁹ Av den deig de hadde med sig fra Egypten, bakte de usyrede kaker; for den var ikke syret, fordi de var drevet ut av Egypten og ikke torde dryge der lenger; heller ikke hadde de laget i stand reisekost.

⁴⁰ Men den tid Israels barn hadde bodd i Egypten, var fire hundre og tretti år.

⁴¹ På den dag de fire hundre og tretti år var til ende, da var det alle Herrens hærer drog ut av Egyptens land.

⁴² Denne natt tok Herren i akt for å føre dem ut av Egyptens land; den samme natt skal alle Israels barn ta i akt for Herren, slekt efter slekt.

⁴³ Og Herren sa til Moses og Aron: Dette er forskriften om påskelammet: Ingen fremmed skal ete av det.

⁴⁴ Men enhver træl som er kjøpt for sølv, ham skal du omskjære; da kan han ete av det.

⁴⁵ Ingen innerst eller dagarbeider skal ete av det.

⁴⁶ I ett hus skal det etes; du skal ikke la noget av kjøttet komme utenfor huset, og I skal ikke bryte noget ben på det.

⁴⁷ Således skal hele Israels menighet gjøre.

⁴⁸ Og når en fremmed opholder sig hos dig og vil holde påske for Herren, skal alt mannkjønn hos ham omskjæres, og da kan han få være med og holde den; han skal være som en innfødt i landet; men ingen uomskåret skal ete av det.

⁴⁹ Det skal være en og samme lov for den innfødte og for den fremmede som opholder sig hos eder.

⁵⁰ Og alle Israels barn gjorde således; som Herren hadde befalt Moses og Aron, således

gjorde de.

⁵¹ På denne samme dag var det Herren førte Israels barn ut av Egyptens land, hær efter hær.

KAPITTEL 13

Og Herren talte til Moses og sa:

² Du skal hellige mig alt førstefødt, alt det som åpner morsliv blandt Israels barn, enten det er folk eller fe! Mig hører det til.

³ Og Moses sa til folket: Kom i hu denne dag da I gikk ut av Egypten, av trælehuset, for med sterk hånd førte Herren eder ut derfra! Da skal I ikke ete syret brød.

⁴ Idag drar I ut, i måneden abib.

⁵ Når da Herren fører dig inn i kana'anittenes og hetittenes og amorittenes og hevittenes og jebusittenes land, som han tilsvor dine fedre å gi dig, et land som flyter med melk og honning, da skal du holde denne tjeneste i denne måned.

⁶ I syv dager skal du ete usyret brød, og på den syvende dag skal det være høitid for Herren.

⁷ Usyret brød skal du ete alle de syv dager, det skal ikke finnes syret brød hos dig, og ikke surdeig i hele ditt land.

⁸ Og samme dag skal du fortelle din sønn det og si: Dette er til minne om det som Herren gjorde for mig da jeg drog ut av Egypten.

⁹ Og det skal være dig til et tegn på din hånd og til en minneskrift på din panne, forat Herrens lov skal være i din munn; for med sterk hånd førte Herren dig ut av Egypten.

¹⁰ Og du skal gjøre efter denne lov til fastsatt tid, år efter år.

¹¹ Og når Herren har ført dig til kana'anittenes land, således som han tilsvor dig og dine fedre, og gir dig det,

¹² da skal du overgi til Herren alt det som åpner morsliv; alt som åpner morsliv, som faller av det fe du har, hvis det er av hankjønn, hører det Herren til.

¹³ Og alt som åpner morsliv blandt asen, skal du løse med et stykke småfe; men hvis du ikke løser det, skal du bryte nakken på det; og alt førstefødt av mennesker, blandt dine sønner, skal du løse.

¹⁴ Og når din sønn siden spør dig og sier: Hva betyr dette? da skal du svare ham: Med sterk hånd førte Herren oss ut av Egypten, av trælehuset.

¹⁵ For dengang da Farao satte sig hårdt imot å la oss fare, da slo Herren ihjel alt førstefødt i Egyptens land, både folk og fe; derfor ofrer jeg Herren alt det som åpner morsliv, det som er av hankjønn, og alle førstefødte blandt mine sønner løser jeg.

¹⁶ Og det skal være til et tegn på din hånd og til en minneseddel på din panne; for med sterk hånd førte Herren oss ut av Egypten.

¹⁷ Da nu Farao lot folket fare, da førte Gud dem ikke på veien til filistrenes land, skjønt den var den nærmeste; for Gud sa: Folket kunde angre det når de ser krig for sig, og så vende tilbake til Egypten.

¹⁸ Men Gud lot folket ta omveien gjennom ørkenen mot det Røde Hav. Og Israels barn drog fullt rustet ut av Egyptens land.

¹⁹ Og Moses tok Josefs ben med sig; for Josef hadde tatt en ed av Israels barn og sagt: Gud skal visselig se til eder, og da skal I føre mine ben med eder op herfra.

²⁰ Så brøt de op fra Sukkot og slo leir i Etam ved grensen av ørkenen.

²¹ Og Herren gikk foran dem, om dagen i en skystøtte for å lede dem på veien og om natten i en ildstøtte for å lyse for dem, så de kunde dra frem både dag og natt.

²² Skystøtten vek ikke fra folket om dagen, ikke heller ildstøtten om natten.

KAPITTEL 14

Og Herren talte til Moses og sa:

² Si til Israels barn at de skal vende om og slå leir foran Pi-Hakiroth, mellom Migdol og havet; midt imot Ba'al-Sefon, der skal I slå leir ved havet.

³ Faraos vil da si om Israels barn: De farer vill i landet, ørkenen har lukket dem inne.

⁴ Og jeg vil forherde Faraos hjerte, så han forfølger dem, og jeg vil åpenbare min herlighet på Faraos og hele hans hær, og egypterne skal kjenne at jeg er Herren. Og de gjorde så.

⁵ Da det nu blev meldt kongen i Egypten at folket var flyktet, skiftet Faraos og hans tjenere sinn mot folket, og de sa: Hvorledes kunde vi gjøre dette og la Israel dra bort fra vår tjeneste?

⁶ Så lot han spenne for sin vogn og tok sitt hærfolk med sig.

⁷ Han tok seks hundre utvalgte vogner og alle de andre vogner i Egypten, og krigsmenn var det på dem alle.

⁸ For Herren forherdet Faraos, egypterkongens, hjerte, så han forfulgte Israels barn; men Israels barn drog ut med løftet hånd.

⁹ Så forfulgte egypterne dem og nådde dem igjen da de lå i leir ved havet, alle Faraos vogner og hestfolk og hele hans hær, ved Pi-Hakiroth, foran Ba'al-Sefon.

¹⁰ Og Faraos kom nærmere og nærmere, og da Israels barn så sig om, fikk de se egypterne komme settende efter dem; da kom det stor redsel over Israels barn, og de ropte til Herren.

¹¹ Og de sa til Moses: Var det da ingen graver i Egypten siden du har ført oss hit for å dø i ørkenen? Hvorfor har du gjort dette mot oss og ført oss ut av Egypten?

¹² Var det ikke det vi sa til dig i Egypten: La oss være i fred, vi vil tjene egypterne; det er bedre for oss å tjene egypterne enn å dø i ørkenen?

¹³ Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nu her og se Herrens frelse, som han vil sende eder idag! For som I ser egypterne idag, skal I aldri i evighet se dem mere.

¹⁴ Herren skal stride for eder, og I skal være stille.

¹⁵ Og Herren sa til Moses: Hvorfor roper du til mig? Si til Israels barn at de skal bryte op!

¹⁶ Løft nu du op din stav og rekk ut din hånd over havet og skill det at, og Israels barn skal gå midt igjennem havet på det tørre.

¹⁷ Men jeg vil forherde egypternes hjerte, så de setter efter eder; og jeg vil åpenbare min herlighet på Faraos og hele hans hær, på hans vogner og hestfolk.

¹⁸ Og egypterne skal kjenne at jeg er Herren, når jeg åpenbarer min herlighet på Faraos, på hans vogner og hestfolk.

¹⁹ Og Guds engel, som gikk foran Israels leir, flyttet sig og gikk bakefter dem; skystøtten, som var foran dem, flyttet sig og stilte sig bak dem,

²⁰ så den kom imellem egypternes leir og Israels leir; på den ene side var den sky og mørke, og på den annen side lyste den op natten; og den ene leir kom ikke inn på den andre hele natten.

²¹ Da rakte Moses ut sin hånd over havet, og Herren drev havet bort med en sterk østenvind, som blåste hele natten, og han gjorde havet til tørt land, og vannet skiltes at.

- ²² Og Israels barn gikk midt igjennom havet på det tørre, og vannet stod som en mur på deres høire og på deres venstre side.
- ²³ Og egypterne satte efter og fulgte dem til midt ut i havet, alle Faraos hester, hans vogner og hestfolk.
- ²⁴ Men ved morgenvaktens tid skuet Herren fra ild-og skystøtten ned på egypternes leir, og han forvirret egypternes leir,
- ²⁵ og han slo hjulene av deres vogner, så det blev tungt for dem å komme frem. Da sa egypterne: La oss flykte for Israel; for Herren strider for dem imot egypterne.
- ²⁶ Da sa Herren til Moses: Rekk ut din hånd over havet, så skal vannet vende tilbake over egypterne, over deres vogner og deres hestfolk.
- ²⁷ Så rakte Moses ut sin hånd over havet, og da det led mot morgenen, vendte havet tilbake til sitt vanlige leie, og egypterne flyktet like mot det; og Herren styrtet egypterne midt ut i havet.
- ²⁸ Vannet vendte tilbake og skjulte vognene og hestfolket i hele Faraos hær, som var kommet efter dem ut i havet; det blev ikke en eneste tilbake av dem.
- ²⁹ Men Israels barn gikk på det tørre midt igjennom havet, og vannet stod som en mur på deres høire og på deres venstre side.
- ³⁰ Således frelste Herren den dag Israel av egypternes hånd, og Israel så egypterne ligge døde på havstranden.
- ³¹ Og da Israel så den veldige gjerning Herren hadde gjort med egypterne, da fryktet folket Herren; og de trodde på Herren og på hans tjener Moses.

KAPITTEL 15

Da sang Moses og Israels barn denne sang for Herren: Jeg vil lovsynge Herren, for han er høit ophøiet; hest og mann styrtet han i havet.

- ² Herren er min styrke og lovsang, og han blev mig til frelse; han er min Gud, og jeg vil prise ham, min fars Gud, og jeg vil ophøie ham.
- ³ Herren er en stridsmann, Herren er hans navn.
- ⁴ Faraos vogner og hans hær kastet han i havet, og hans utvalgte vognkjempere druknet i det Røde Hav.
- ⁵ Avgrunner skjulte dem, de sank som sten i dype vann.
- ⁶ Din høire hånd, Herre, er herliggjort i kraft, din høire hånd, Herre, knuser fiender.
- ⁷ Og i din høihets velde slår du dine motstandere ned; du slipper din vrede løs, den fortærer dem som strå.
- ⁸ Og ved ditt åndepust hopet vannene sig sammen, bølgene stod som voller, dype vann stivnet i havets hjerte.
- ⁹ Fienden sa: Jeg vil forfølge dem, jeg vil innhente dem, jeg vil dele ut hærfang, jeg vil mette min sjel med dem; jeg vil dra mitt sverd, min hånd skal utrydde dem.
- ¹⁰ Du blåste med din ånde, havet skjulte dem; de sank som bly i de veldige vann.
- ¹¹ Herre, hvem er som du blandt gudene? Hvem er som du herliggjort i hellighet, forferdelig å love, underfull i gjerning?
- ¹² Du rakte ut din høire hånd, jorden slukte dem.
- ¹³ Du fører ved din miskunnhet det folk som du forløste; du leder dem ved din kraft til din hellige bolig.
- ¹⁴ Folkene hører det, de skjelder; angst griper dem som bor i Filisterland.

- ¹⁵ Da forferdes Edoms stammefyrster, redsel griper Moabs høvdinge, alle Kana'ans innbyggere forgår av angst.
- ¹⁶ Forferdelse og redsel faller over dem, ved din arms velde blir de målløse som sten, mens ditt folk drar frem, Herre, mens det folk drar frem som du har vunnet dig.
- ¹⁷ Du fører dem inn og planter dem på din arvs berg, det sted du har skapt dig til bolig, Herre, den helligdom, Herre, som dine hender har grunnlagt.
- ¹⁸ Herren skal være konge i all evighet.
- ¹⁹ For da Faraos hester med hans vogner og menn for ut i havet, da lot Herren havets vann vende tilbake over dem, mens Israels barn gikk på det tørre midt igjennom havet.
- ²⁰ Og profetinnen Mirjam, Arons søster, tok en tromme i sin hånd, og alle kvinnene gikk etter henne med trommer og dans.
- ²¹ Og Mirjam sang fore: Lovsyng Herren, for han er høit ophøiet; hest og mann styrtet han i havet.
- ²² Så lot Moses Israel bryte op fra det Røde Hav, og de drog ut i ørkenen Sur; og tre dager drog de frem i ørkenen uten å finne vann.
- ²³ Så kom de til Mara; men de kunde ikke drikke vannet i Mara fordi det var beskt; derfor blev stedet kalt Mara. [beskhet]
- ²⁴ Da knurret folket mot Moses og sa: Hvad skal vi drikke?
- ²⁵ Og han ropte til Herren, og Herren viste ham et tre; det kastet han i vannet, og vannet blev godt. Der satte han dem lov og rett, og der prøvde han dem;
- ²⁶ og han sa: Dersom du hører på Herren din Guds røst, og gjør det som er rett i hans øine, og gir akt på hans bud, og holder alle hans forskrifter, da vil jeg ikke legge på dig nogen av de sykdommer som jeg la på egypterne; for jeg er Herren, din læge.
- ²⁷ Så kom de til Elim; der var tolv vannkilder og sytti palmetrær; og de slo leir der ved vannet.

KAPITTEL 16

Så brøt de op fra Elim, og den femtende dag i den annen måned efterat de hadde draget ut av Egyptens land, kom hele Israels barns menighet til ørkenen Sin, som ligger mellem Elim og Sinai.

- ² Og hele Israels barns menighet knurret mot Moses og Aron i ørkenen.
- ³ Og Israels barn sa til dem: Å, om vi var død for Herrens hånd i Egyptens land da vi satt ved kjøttgrytene, og da vi åt brød til vi blev mette! For I har ført oss hit ut i ørkenen for å la hele denne store folkeskare dø av hunger.
- ⁴ Da sa Herren til Moses: Se, jeg vil la regne ned brød fra himmelen til eder, og folket skal gå ut og sanke for hver dag det de trenger; således vil jeg prøve dem, om de vil følge min lov eller ikke.
- ⁵ Og på den sjette dag skal de lage til det som de har hatt med hjem, og det skal være dobbelt så meget som det de ellers sanker for hver dag.
- ⁶ Og Moses og Aron sa til alle Israels barn: Iaften skal I kjenne at det er Herren som har ført eder ut av Egyptens land,
- ⁷ og imorgen skal I få se Herrens herlighet, fordi han har hørt hvorledes I knurrer mot ham; for hvad er vi, at I knurrer mot oss?
- ⁸ Så sa Moses: I skal få se det når Herren iaften gir eder kjøtt å ete og imorgen brød, så I blir mette; for Herren har hørt hvorledes I knurrer og murrer mot ham; for hvad er vel vi?

Det er ikke mot oss I knurrer, men mot Herren.

⁹ Og Moses sa til Aron: Si til hele Israels barns menighet: Kom frem for Herrens åsyn; for han har hørt hvorledes I knurrer.

¹⁰ Da så Aron talte til hele Israels barns menighet, vendte de sig mot ørkenen, og se, Herrens herlighet åpenbarte sig i skyen.

¹¹ Og Herren talte til Moses og sa:

¹² Jeg har hørt hvorledes Israels barn knurrer; tal til dem og si: Imellem de to aftenstunder skal I få kjøtt å ete, og imorgen skal I mettes med brød, og I skal kjenne at jeg er Herren eders Gud.

¹³ Da det nu blev aften, kom det vaktler og dekket leiren, og om morgenen var det et lag av dugg rundt omkring leiren.

¹⁴ Og da duggen gikk bort, se, da lå det utover ørkenen noget fint, kornet, fint som rim på jorden.

¹⁵ Da Israels barn så det, sa de til hverandre: Hva er det? for de visste ikke hva det var. Da sa Moses til dem: Det er det brød Herren har gitt eder å ete.

¹⁶ Således har Herren befalt: Sank av det efter som enhver trenger, en omer til manns efter tallet på eders husfolk; enhver skal ta for dem som er i hans telt.

¹⁷ Og Israels barn gjorde således, og de sanket, den ene meget, den andre lite.

¹⁸ Og da de målte det med omeren, hadde den som hadde sanket meget, intet tilovers, og den som hadde sanket lite, fattedes intet; enhver hadde sanket efter som han trengte.

¹⁹ Og Moses sa til dem: Ingen skal levne noget av det til om morgenen.

²⁰ Men de lød ikke Moses, for nogen levnet noget av det til om morgenen; da vokste det makk i det, og det luktet ille. Og Moses blev vred på dem.

²¹ Siden sanket de det hver morgen efter som enhver trengte; men når solen brente hett, smeltet det.

²² På den sjette dag sanket de dobbelt så meget brød, to omer for hver; og alle menighetens høvdinger kom og meldte det til Moses.

²³ Da sa han til dem: Det er det Herren har sagt. Imorgen er det sabbat, hellig sabbat for Herren; bak nu det I vil bake, og kok det I vil koke, men alt det som blir tilovers, skal I legge til side og gjemme til imorgen!

²⁴ Så lot de det ligge til om morgenen, således som Moses hadde befalt; og det luktet ikke, heller ikke var det makk i det.

²⁵ Da sa Moses: Et det idag. For idag er det sabbat for Herren; idag finner I ikke noget på marken.

²⁶ I seks dager skal I sanke det; men på den syvende dag er det sabbat, da skal det ikke være å finne.

²⁷ Allikevel gikk nogen av folket ut den syvende dag for å sanke; men de fant intet.

²⁸ Da sa Herren til Moses: Hvor lenge vil I være gjenstridige og ikke holde mine bud og mine lover?

²⁹ Kom i hu at Herren har gitt eder sabbaten; derfor gir han eder på den sjette dag brød for to dager; bli hjemme enhver hos sig, ingen gå hjemmefra på den syvende dag!

³⁰ Så hvilte folket på den syvende dag.

³¹ Og israelittene kalte det manna; [hebr. man, de. hva er det?] det lignet korianderfrø, det var hvitt, og det smakte som honningkake.

³² Og Moses sa: Således har Herren befalt: Fyll en omer av det og gjem det for eders etterkommere, så de kan se det brød jeg gav eder å ete i ørkenen da jeg førte eder ut av

Egyptens land.

33 Så sa Moses til Aron: Ta en krukke og legg i den en full omer manna, og sett den ned for Herrens åsyn til å gjemmes for eders etterkommere!

34 Som Herren hadde befalt Moses, således satte Aron den ned foran vidnesbyrdet [lovens tavler] til å gjemmes.

35 Og Israels barn åt manna i firti år, inntil de kom til bygget land; de åt manna helt til de kom til grensen av Kana'ans land.

36 En omer er tiendedelen av en efa.

KAPITTEL 17

Så drog hele Israels barns menighet fra ørkenen Sin i dagsreiser etter Herrens befaling; de slo leir i Refidim, og folket hadde ikke vann å drikke.

2 Da kivedes folket med Moses og sa: Gi oss vann, så vi får drikke! Moses svarte dem: Hvorfor kives I med mig? Hvorfor frister I Herren?

3 Men folket tørstet etter vann og knurret mot Moses og sa: Hvorfor har du ført oss op fra Egypten for å la oss og våre barn og vår buskap dø av tørst?

4 Da ropte Moses til Herren og sa: Hvad skal jeg gjøre med dette folk? Det er ikke langt fra at de stener mig!

5 Og Herren sa til Moses: Gå frem foran folket og ta med dig nogen av Israels eldste, og din stav som du slo i elven med, ta den i hånden og gå!

6 Se, jeg vil stå der foran dig på klippen ved Horeb, og du skal slå på klippen, og det skal flyte vann ut av den, så folket får drikke. Og Moses gjorde således så Israels eldste så på det.

7 Og han kalte stedet Massa [fristelse] og Meriba, [kiv] fordi Israels barn kivedes med ham, og fordi de fristet Herren og sa: Er Herren iblandt oss eller ikke?

8 Så kom Amalek og stred med Israel i Refidim.

9 Da sa Moses til Josva: Velg oss ut mannskap, dra så avsted og strid mot Amalek! Imorgen vil jeg stå øverst på haugen med Guds stav i min hånd.

10 Og Josva gjorde som Moses hadde sagt ham, og stred mot Amalek; og Moses, Aron og Hur steg op øverst på haugen.

11 Da gikk det så at så lenge Moses holdt sin hånd oppløftet, hadde Israel overtaket; men når han lot sin hånd synke, da fikk Amalek overtaket.

12 Men da Moses' hender blev tunge, tok de en sten og la under ham, og han satte sig på den; og Aron og Hur støttet hans hender, den ene på den ene side og den andre på den andre side; så holdt hans hender sig støe helt til solen gikk ned.

13 Og Josva hugg Amalek og hans folk ned med sverdets egg.

14 Og Herren sa til Moses: Skriv dette op i en bok, så I kommer det i hu, og prent det i Josvas ører! For jeg vil aldeles utslette minnet om Amalek over hele jorden.

15 Så bygget Moses et alter og kalte det: Herren er mitt banner.

16 Og han sa: En hånd er utrakt fra Herrens trone! Herren skal stride mot Amalek fra slekt til slekt.

KAPITTEL 18

Jetro, presten i Midian, Moses' svigerfar, fikk høre alt det Gud hadde gjort for Moses og for sitt folk Israel, hvorledes Herren hadde ført Israel ut av Egypten.

² Da tok Jetro, Moses' svigerfar, Sippora, Moses' hustru, som Moses før hadde sendt hjem,

³ og hennes to sønner -- den ene hette Gersom, for Moses hadde sagt: Jeg er blitt gjest i et fremmed land,

⁴ og den andre hette Elieser, [Gud er hjelp] for han hadde sagt: Min fars Gud var min hjelp og fridde mig fra Faraos sverd.

⁵ Da nu Jetro, Moses' svigerfar, kom med hans sønner og hans hustru til ham i ørkenen, der hvor Moses hadde slått leir, ved Guds berg,

⁶ sendte han bud til Moses og sa: Jeg, din svigerfar Jetro, kommer til dig med din hustru og hennes to sønner.

⁷ Da gikk Moses sin svigerfar møte, bødte sig for ham og kysset ham, og de spurte hverandre hvorledes det stod til; så gikk de inn i teltet.

⁸ Og Moses fortalte sin svigerfar alt det Herren hadde gjort med Faraos og egypterne for Israels skyld, og all den møie de hadde hatt på veien, og hvorledes Herren hadde hjulpet dem.

⁹ Da blev Jetro glad over alt det gode Herren hadde gjort mot Israel, at han hadde fridd dem av egypternes hånd.

¹⁰ Og Jetro sa: Lovet være Herren, som fridde eder av egypternes hånd Og av Faraos hånd -- han som fridde folket av egypternes hånd!

¹¹ Nu vet jeg at Herren er større enn alle guder; for således viste han sig ved det [de. ved vannet] hvormed egypterne viste sitt overmøte mot dette folk.

¹² Og Jetro, Moses' svigerfar, tok og ofret brennoffer og slaktoffer til Gud; og Aron og alle Israels eldste kom og holdt måltid med Moses' svigerfar for Guds åsyn.

¹³ Dagen efter satt Moses og skiftet rett mellem folket, og folket stod omkring Moses fra morgen til kveld.

¹⁴ Da Moses' svigerfar så hvor meget han hadde å gjøre for folket, sa han: Hvad er dette for et arbeid du legger på dig for folket? Hvorfor sitter du alene og dømmer mens hele folket står omkring dig fra morgen til kveld?

¹⁵ Moses svarte sin svigerfar: Folket kommer til mig for å få vite Guds vilje;

¹⁶ når de har en sak, da kommer de til mig, og jeg skifter rett mellem dem og lærer dem Guds bud og lover.

¹⁷ Da sa Moses' svigerfar til ham: Det er ikke klokt det du her gjør.

¹⁸ Du må jo bli altfor trett, både du og dette folk som er med dig; for dette arbeid er for svært for dig, du makter ikke å gjøre det alene.

¹⁹ Men hør nu på mig! Jeg vil gi dig et råd, og Gud skal være med dig. Tred du frem for Gud på folkets vegne og legg deres saker frem for ham,

²⁰ forklar dem budene og lovene, og lær dem den vei de skal vandre, og den gjerning de skal gjøre.

²¹ Velg dig så ut duelige menn av hele folket, menn som frykter Gud, troverdige menn, som hater urettferdig vinning, og sett dem til domsmenn over dem, nogen over tusen, nogen over hundre, nogen over femti og nogen over ti!

²² Og de skal skifte rett mellem folket til enhver tid; enhver stor sak skal de komme til dig med, men enhver liten sak skal de selv dømme i. Således letter du byrden for dig selv, og de bærer den med dig.

- ²³ Dersom du gjør dette, og Gud byder dig det, da vil du kunne holde ut, og da vil også alt folket her kunne gå hjem i fred.
- ²⁴ Moses lød sin svigerfars råd og gjorde alt det han sa.
- ²⁵ Han valgte ut duelige menn av hele Israel og satte dem til høvdinger over folket, til domsmenn, noen over tusen, noen over hundre, noen over femti og noen over ti.
- ²⁶ Og de skiftet rett mellom folket til enhver tid; enhver vanskelig sak kom de til Moses med, men i enhver liten sak dømte de selv.
- ²⁷ Så bad Moses farvel med sin svigerfar, og han drog hjem til sitt eget land.

KAPITTEL 19

På tremåneders-dagen efterat Israels barn var gått ut av Egyptens land, kom de til Sinai ørken.

² De brøt op fra Refidim og kom til Sinai ørken og slo leir i ørkenen, og Israel leiret sig der midt imot fjellet. --

³ Men Moses steg op til Gud, og Herren ropte til ham fra fjellet og sa: Så skal du si til Jakobs hus og kunngjøre for Israels barn:

⁴ I har sett hvad jeg har gjort med egypterne, og hvorledes jeg har båret eder på ørnevinger og ført eder til mig.

⁵ Dersom I nu lyder min røst og holder min pakt, da skal I være min eiendom fremfor alle folk; for hele jorden hører mig til.

⁶ Og I skal være mig et kongerike av prester og et hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels barn.

⁷ Da Moses kom tilbake, kalte han folkets eldste til sig og bar frem for dem alle disse ord som Herren hadde pålagt ham.

⁸ Da svarte folket alle som én og sa: Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre. Og Moses bar folkets ord tilbake til Herren.

⁹ Da sa Herren til Moses: Se, jeg vil komme til dig i en tykk sky, så folket kan høre når jeg taler med dig, og alltid tro på dig. Og Moses bar folkets ord frem for Herren.

¹⁰ Og Herren sa til Moses: Gå til folket og la dem hellige sig idag og imorgen og tvette sine klær,

¹¹ og la dem holde sig rede den tredje dag; for på den tredje dag skal Herren stige ned på Sinai berg for hele folkets øine.

¹² Og du skal avmerke en grense for folket rundt omkring og si: Vokt eder for å stige op på fjellet eller røre ved dets fot! Enhver som rører ved fjellet, skal visselig late livet;

¹³ ingen hånd skal røre ved ham, han skal stenes eller skytes; enten det er dyr eller mennesker, skal de ikke leve. Når basunen lyder med lange toner, da skal de stige op på fjellet.

¹⁴ Så gikk Moses ned fra fjellet til folket, og han lot folket hellige sig og tvette sine klær.

¹⁵ Og han sa til folket: Hold eder rede den tredje dag, kom ikke nær noen kvinne!

¹⁶ Så skjedde det den tredje dag da morgenen brøt frem, da tok det til å tordne og lyne, og det la sig en tung sky over fjellet, og det hørtes en sterk basunlyd; da skalv alt folket som var i leiren.

¹⁷ Men Moses førte folket ut av leiren til møte med Gud, og de stilte sig nedenfor fjellet.

¹⁸ Og hele Sinai berg stod i røk, fordi Herren var steget ned på det i ild, og røken av det steg op som røken av en ovn, og hele fjellet skalv.

- ¹⁹ Og basunens lyd tok til og blev sterkere og sterkere; Moses talte, og Gud svarte ham med lydelig røst.
- ²⁰ Og Herren steg ned på Sinai berg, på fjellets topp; og Herren kalte Moses op på fjellets topp, og Moses steg op.
- ²¹ Og Herren sa til Moses: Stig ned og advar folket, så de ikke trenger sig frem til Herren for å se ham, for da kommer mange av dem til å falle.
- ²² Også prestene, de som treder Herren nær, skal hellige sig, forat Herren ikke skal bryte inn blandt dem.
- ²³ Da sa Moses til Herren: Folket kan ikke stige op på Sinai berg; for du har selv advart oss og sagt at vi skulde avmerke en grense om fjellet og hellige det.
- ²⁴ Og Herren sa til ham: Stig nu ned og kom så her op igjen, både du og Aron; men prestene og folket må ikke trenge sig frem og stige op til Herren, forat han ikke skal bryte inn blandt dem.
- ²⁵ Da steg Moses ned til folket og sa det til dem.

KAPITTEL 20

Da talte Gud alle disse ord og sa:

- ² Jeg er Herren din Gud, som førte dig ut av Egyptens land, av trælehuset.
- ³ Du skal ikke ha andre guder foruten mig.
- ⁴ Du skal ikke gjøre dig noget utskåret billede eller nogen avbildning av det som er oppe i himmelen, eller av det som er nede på jorden, eller av det som er i vannet nedenfor jorden.
- ⁵ Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedres misgjerninger på barn inntil tredje og fjerde ledd, på dem som hater mig,
- ⁶ og som gjør miskunnhet mot tusen ledd, mot dem som elsker mig og holder mine bud.
- ⁷ Du skal ikke misbruke Herrens, din Guds navn; for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn.
- ⁸ Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!
- ⁹ Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning.
- ¹⁰ Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du intet arbeid gjøre, hverken du eller din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenestepike eller ditt fe eller den fremmede som er hos dig innen dine porter.
- ¹¹ For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er, og han hvilte på den syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.
- ¹² Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det land Herren din Gud gir dig.
- ¹³ Du skal ikke slå ihjel.
- ¹⁴ Du skal ikke drive hor.
- ¹⁵ Du skal ikke stjele.
- ¹⁶ Du skal ikke si falskt vidnesbyrd mot din næste.
- ¹⁷ Du skal ikke begjære din næstes hus. Du skal ikke begjære din næstes hustru eller hans tjener eller hans tjenestepike eller hans okse eller hans asen eller noget som hører din næste til.
- ¹⁸ Og alt folket så og hørte tordenen og luene og basunlyden og fjellet i røk; og da folket

så og hørte dette, skalv de og holdt sig langt borte.

19 Og de sa til Moses: Tal du med oss, så vil vi høre; men la ikke Gud tale med oss, forat vi ikke skal dø!

20 Men Moses sa til folket: Frykt ikke! Gud er kommet for å prøve eder, og forat frykt for ham skal være over eder, så I ikke synder.

21 Så blev folket stående langt borte, og Moses gikk nær til mørket hvor Gud var.

22 Og Herren sa til Moses: Så skal du si til Israels barn: I har sett hvorledes jeg talte til eder fra himmelen.

23 I skal ikke gjøre eder nogen gud ved siden av mig; guder av sølv eller guder av gull skal I ikke gjøre eder.

24 Et alter av jord skal du gjøre mig, og på det skal du ofre dine brennoffer og dine takkoffer, ditt småfe og ditt storfe; på ethvert sted hvor jeg lar mitt navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig.

25 Men dersom du vil gjøre mig et alter av sten, da skal du ikke bygge det av huggen sten; for bruker du ditt huggjern på stenene, da vanhelliger du dem.

26 Og du skal ikke gå op til mitt alter på trapper, forat ikke din blusel skal blottes over det.

KAPITTEL 21

Dette er de lover som du skal legge frem for dem:

2 Når du kjøper en hebraisk træl, skal han tjene i seks år; men i det syvende skal han gis fri uten vederlag.

3 Dersom han kommer enslig, da skal han gå enslig bort; dersom han er gift mann, da skal hans hustru gå bort med ham.

4 Dersom hans herre gir ham en hustru, og hun føder ham sønner eller døtre, da skal hustruen og barna høre hennes herre til, og han skal gå enslig bort.

5 Men dersom trælen sier: Jeg holder av min herre, min hustru og mine barn, jeg vil ikke være fri og gå bort,

6 da skal hans herre føre ham frem for Gud [de. de av Gud innsatte dommere] og stille ham ved døren eller ved dørstolpen, og hans herre skal stikke en syl gjennom hans øre, og han skal tjene ham all sin tid.

7 Når noen selger sin datter til trælkvinne, da skal hun ikke gis fri som trælene.

8 Dersom hun mishager sin herre, som hadde utsett henne for sig selv, da skal han la henne få kjøpe sig fri; til et fremmed folk skal han ikke ha rett til å selge henne, siden han har vært troløs mot henne.

9 Men dersom han utser henne for sin sønn, da skal han unne henne døtres rett.

10 Dersom han lar ham få en annen foruten henne, da skal han ikke avkorte noget i hennes kost, klær eller ekteskapsrett.

11 Men dersom han ikke lar henne få disse tre ting, da skal hun gis fri for intet, uten vederlag.

12 Den som slår et menneske så det dør, han skal visselig late livet.

13 Men hvis han ikke har stått ham efter livet, men det er Gud som har latt ham komme ut for hans hånd, da vil jeg sette dig et fristed som han kan ty til.

14 Men om noen bærer sig så formastelig at, at han dreper sin næste med svik, da skal du ta ham om det så var fra mitt alter: han skal dø.

15 Den som slår sin far eller sin mor, skal visselig late livet.

- 16** Den som stjeler et menneske og selger ham eller holder ham fanget, skal visselig late livet.
- 17** Den som banner sin far eller sin mor, skal visselig late livet.
- 18** Når menn kommer i trette, og den ene slår den andre med en sten eller med neven, og han ikke dør, men blir sengeliggende --
- 19** dersom han da kommer op igjen og går ute med stav, da skal den som slo, være fri for straff; men han skal gi ham vederlag for den tid han har tapt, og koste full lægedom på ham.
- 20** Når nogen slår sin træl eller trælkvinne med en stokk så de dør under hans hånd, da skal han straffes for det.
- 21** Men dersom de blir i live én eller to dager, skal han ikke straffes; de er jo hans eiendom.
- 22** Når menn kommer i slagsmål med hverandre og støter til en fruktsommelig kvinne, så hun føder i utide, men ellers ingen ulykke skjer, så skal den som gjorde det, gi den bot som kvinnens mann pålegger ham; han skal gi efter dommeres skjønn.
- 23** Men dersom det skjer en ulykke, da skal du gi liv for liv,
- 24** ie for øie, tann for tann, hånd for hånd, fot for fot,
- 25** brent for brent, sår for sår, skramme for skramme.
- 26** Når nogen slår sin træl eller trælkvinne i øiet og forderver det, da skal han gi dem fri til vederlag for øiet.
- 27** Og dersom han slår ut en tann på sin træl eller trælkvinne, da skal han gi dem fri til vederlag for tannen.
- 28** Om en okse stanger mann eller kvinne så de dør, da skal oxen stenes, og dens kjøtt skal ikke etes; men oksens eier skal være fri for straff.
- 29** Men dersom det er en okse som før har pleid å stange, og dens eier er advart, men ikke passer på den, og den dreper mann eller kvinne, da skal oxen stenes, og dens eier skal også lide døden.
- 30** Men dersom bøter pålegges ham, da skal han gi så meget i løsepenger for sitt liv som det blir ham pålagt.
- 31** Er det en gutt eller pike den stanger, skal det gjøres med ham efter denne lov.
- 32** Dersom oxen stanger en træl eller en trælkvinne, da skal eieren bøte tretti sekel sølv til deres herre; og oxen skal stenes.
- 33** Når nogen lar en brønn stå åpen eller graver en brønn og ikke dekker den til, og det faller en okse eller et asen i den,
- 34** da skal brønnens eier godtgjøre det; han skal gi dyrets eier penger i vederlag, men det døde dyr skal være hans.
- 35** Når en manns okse stanger en annen manns okse ihjel, da skal de selge den levende okse og dele pengene for den, og det døde dyr skal de også dele.
- 36** Men er det vitterlig at det er en okse som før har pleid å stange, og dens eier ikke passer på den, da skal han gi en annen okse isteden, men det døde dyr skal være hans.

KAPITTEL 22

Når nogen stjeler en okse eller et får og slakter eller selger dem, så skal han gi fem okser istedenfor oxen og fire får for fåret.

2 Dersom tyven blir grepet mens han bryter inn, og blir slått så han dør, da kommer det

ingen blodskyld derav.

³ Men skjer det efterat solen er gått op, da blir det blodskyld derav. Tyven skal gi full bot; har han intet, skal han selges til vederlag for det han har stjålet.

⁴ Dersom det han har stjålet, finnes levende hos ham, enten det er en okse eller et asen eller et får, da skal han gi dobbelt igjen.

⁵ Når nogen lar sitt fe beite på sin aker eller i sin vingård, og han slipper det løs så det kommer til å beite på en annens aker, da skal han gi i vederlag det beste på sin aker og det beste i sin vingård.

⁶ Når ild bryter løs og fatter i tornehekker, og kornbånd eller det stående korn eller hele akeren brenner op, da skal den som voldte branden, gi fullt vederlag.

⁷ Når nogen gir sin næste penger eller gods å gjemme, og det blir stjålet bort fra mannens hus, da skal tyven, om han finnes, gi dobbelt igjen.

⁸ Men finnes ikke tyven, da skal husets eier føres frem for Gud, forat det kan avgjøres om han ikke har forgrepet sig på sin næstes eiendom.

⁹ Hver gang det gjelder svikefull adferd med gods, enten det er en okse eller et asen eller et får eller klær eller i det hele noget som er kommet bort, og så en sier: her er det, da skal saken mellom de to komme frem for Gud; den som Gud dømmer skyldig, han skal gi sin næste dobbelt igjen.

¹⁰ Når nogen gir sin næste et asen eller en okse eller et får eller i det hele noget husdyr å ta vare på, og det dør eller kommer til skade eller røves uten at nogen ser det,

¹¹ da skal ed ved Herren skille mellom dem og avgjøre om han ikke har forgrepet sig på sin næstes eiendom, og eieren skal ta eden for god, og den andre skal ikke gi noget vederlag.

¹² Men blir det stjålet fra ham, da skal han gi dets eier vederlag.

¹³ Blir det revet ihjel, da skal han føre det frem til bevis; han skal ikke gi vederlag for det som er revet ihjel.

¹⁴ Når nogen låner et dyr av sin næste, og det kommer til skade eller dør, og dets eier ikke er til stede, da skal han gi full bot.

¹⁵ Men dersom eieren er til stede, da skal han ikke gi vederlag; dersom det er leiet, går det inn i leien.

¹⁶ Når nogen forfører en jomfru som ikke er trolovet, og ligger hos henne, da skal han gi festegave for henne og ta henne til hustru.

¹⁷ Dersom faren ikke vil la ham få henne, da skal han gi så meget i pengebøter som en pleier å gi i festegave for en jomfru.

¹⁸ En trollkvinne skal du ikke la leve

¹⁹ Enhver som blander sig med fe, skal visselig late livet.

²⁰ Den som ofrer til avgudene og ikke til Herren alene, skal være forbannet.

²¹ En fremmed skal du ikke plage og ikke undertrykke; for I har selv vært fremmede i Egyptens land.

²² I skal ikke plage nogen enke eller farløse;

²³ dersom du plager dem, og de roper til mig, skal jeg visselig høre deres rop,

²⁴ og min vrede skal optendes, og jeg skal slå eder ihjel med sverdet, og eders hustruer skal bli enker og eders barn farløse.

²⁵ Dersom du låner penger til nogen av mitt folk, til den fattige som bor hos dig, da skal du ikke være imot ham som en ågerkar; I skal ikke kreve renter av ham.

²⁶ Dersom du tar din næstes kappe i pant, skal du gi ham den igjen før solen går ned;

- ²⁷ for den er det eneste dekke han har, det er den han skal klæ sitt legeme med; hvad skal han ellers ligge i? Og når han roper til mig, vil jeg høre; for jeg er barmhjertig.
- ²⁸ Gud skal du ikke spotte, og en høvding blandt ditt folk skal du ikke banne.
- ²⁹ Av alt det som fyller din lade, og som flyter av din vinperse, skal du ikke dryge med å gi mig. Den førstefødte av dine sønner skal du gi mig.
- ³⁰ Det samme skal du gjøre med ditt storfe og ditt småfe; syv dager skal det være hos moren; den åttende dag skal du gi mig det.
- ³¹ I skal være hellige mennesker for mig; I skal ikke ete kjøtt av ihjelrevne dyr som I finner på marken; I skal kaste det for hundene.

KAPITTEL 23

Du skal ikke utbrede falskt rykte; du skal ikke gjøre felles sak med en ugudelig, så du blir et urettferdig vidne;

² du skal ikke følge mengden i det som ondt er, og du skal ikke vidne således i en rettssak at du bøier dig efter mengden og forvender retten;

³ heller ikke om det gjelder en ringe mann, skal du pynte på hans sak.

⁴ Når du treffer din fiendes okse eller hans asen som har gått sig vill, da skal du føre dem tilbake til ham.

⁵ Når du ser din fiendes asen ligge under sin byrde, da vakt dig for å gå fra ham; du skal hjelpe ham med å løse byrden av.

⁶ Du skal ikke i nogen sak bøie retten for den fattige som bor hos dig.

⁷ Du skal holde dig langt borte fra en falsk sak og ikke hjelpe til at den uskyldige og rettferdige mister livet; for jeg dømmer ikke en skyldig å være uskyldig.

⁸ Du skal ikke ta imot gave; for gaven gjør seende blinde og forvender de rettferdiges sak.

⁹ En fremmed skal du ikke undertrykke; I vet jo hvorledes den fremmede er til mote; I var selv fremmede i Egyptens land.

¹⁰ Seks år skal du så ditt land til og høste dets grøde;

¹¹ men i det syvende år skal du la det hvile og ligge, så de fattige blandt ditt folk kan ete derav, og hvad de levner, kan markens dyr ete. Det samme skal du gjøre med din vingård og dine oljetrær.

¹² Seks dager skal du gjøre din gjerning; men på den syvende dag skal du hvile, så din okse og ditt asen kan ha ro, og din trælkinnes sønn og den fremmede får hvile sig ut.

¹³ I alt det jeg har sagt til eder, skal I ta eder i vare. Andre guders navn skal I ikke nevne; slikt skal ikke høres av din munn.

¹⁴ Tre ganger om året skal du holde høitid for mig.

¹⁵ De usyrede brøds høitid skal du holde: Syv dager skal du ete usyret brød, således som jeg har befalt dig, på den fastsatte tid i abib måned, for i den drog du ut av Egypten; og ingen skal vise sig for mitt åsyn tomhendt.

¹⁶ Likeså kornhøstens høitid, når førstegrøden faller av ditt arbeid, av det som du sår på marken, og frukthøstens høitid ved årets utgang, når du samler inn frukten av ditt arbeid på marken.

¹⁷ Tre ganger om året skal alle menn blandt eder møte frem for Herrens, Israels Guds åsyn.

¹⁸ Du skal ikke ofre blodet av mitt slaktoffer sammen med syret brød, og det fete av mitt høitidsoffer skal ikke bli liggende natten over til om morgenen.

- 19** Det første av din jords førstegrøde skal du bære til Herrens, din Guds hus. Du skal ikke koke et kje i dets mors melk.
- 20** Se, jeg sender en engel foran dig for å vokte dig på veien og for å føre dig til det sted jeg har utsett for dig.
- 21** Ta dig i vare for ham og hør på hans røst, vær ikke gjenstridig mot ham! Han skal ikke bære over med eders overtredelser, for mitt navn er i ham.
- 22** Men dersom du lyder hans røst og gjør alt det jeg sier, da vil jeg være en fiende av dine fiender og en motstander av dine motstandere.
- 23** For min engel skal gå foran dig og føre dig frem til det land hvor amorittene og hetittene og ferisittene og kana'anittene, hevittene og jebusittene bor, og jeg vil tilintetgjøre dem.
- 24** Du skal ikke tilbede deres guder eller tjene dem; du skal ikke gjøre som de gjør; men du skal rive deres avgudsbilleder ned og slå deres stenstøtter i stykker.
- 25** I skal tjene Herren eders Gud, og han skal velsigne ditt brød og ditt vann. Og jeg vil holde sykdom borte fra dig;
- 26** det skal ikke være nogen kvinne i ditt land som føder i utide eller er ufruktbar; dine dagers tall vil jeg gjøre fullt.
- 27** Redsel for mig vil jeg sende foran dig og forvirre alle de folk du kommer til, og jeg vil la alle dine fiender flykte for dig.
- 28** Og jeg vil sende hvepser foran dig, og de skal jage hevittene, kana'anittene og hetittene bort fra dig.
- 29** Jeg vil ikke jage dem bort fra dig på ett år, forat ikke landet skal bli øde og de ville dyr bli for mange for dig;
- 30** litt efter litt vil jeg jage dem bort fra dig, inntil du blir så stort et folk at du kan ta landet i eie.
- 31** Jeg vil la ditt lands grenser gå fra det Røde Hav til filistrenes hav [Middelhavet] og fra ørkenen til elven; [Eufrat] for jeg vil gi landets innbyggere i eders hånd, og du skal jage dem bort fra dig.
- 32** Du skal ikke gjøre nogen pakt med dem eller med deres guder.
- 33** De skal ikke bo i ditt land, forat de ikke skal forføre dig til å synde mot mig; for du vilde da tjene deres guder, og det vilde bli en snare for dig.

KAPITTEL 24

Og til Moses sa han: Stig op til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu og sytti av Israels eldste, og I skal tilbede på avstand.

2 Men Moses alene skal komme nær til Herren, de andre skal ikke gå nær til, og folket skal ikke stige op med ham.

3 Så kom Moses og forkynte folket alle Herrens ord og alle lovene; og hele folket svarte med én røst: Alle de ord Herren har talt, vil vi holde oss efter.

4 Så skrev Moses op alle Herrens ord, og han stod tidlig op om morgenen og bygget et alter nedenfor fjellet og tolv støtter for de tolv Israels stammer.

5 Siden sendte han nogen unge menn av Israels barn dit, og de bar frem brennoffer og ofret slaktoffer av okser til takkoffer for Herren.

6 Og Moses tok halvdelen av blodet og helte det ut i skåler, og halvdelen av blodet sprengte han på alteret.

7 Så tok han paktens bok og leste den op for folket; og de sa: Alt det Herren har sagt, vil vi

gjøre og lyde.

⁸ Da tok Moses blodet og sprengte det på folket; og han sa: Se, dette er paktens blod, den pakt som Herren opretter med eder på alle disse ord.

⁹ Så steg Moses og Aron, Nadab og Abihu og sytti av Israels eldste op.

¹⁰ Og de så Israels Gud; under hans føtter var det likesom et gulv av gjennemsiktig safirsten og som himmelen selv i klarhet.

¹¹ Og han løftet ikke sin hånd mot de ypperste av Israels barn, men de skuet Gud og åt og drakk.

¹² Og Herren sa til Moses: Stig op til mig på fjellet og bli der! Så vil jeg gi dig stentavler og loven og budet, som jeg har skrevet op for å veilede dem.

¹³ Da gikk Moses avsted med sin tjener Josva; og Moses gikk op på Guds berg.

¹⁴ Og han sa til de eldste: Bli her til vi kommer tilbake til eder; Aron og Hur er jo hos eder; den som har en rettssak, kan gå til dem!

¹⁵ Så steg Moses op på fjellet, og skyen skjulte fjellet.

¹⁶ Og Herrens herlighet hvilte på Sinai berg, og skyen skjulte det i seks dager; den syvende dag kalte han på Moses midt ut av skyen.

¹⁷ Og Herrens herlighet var å se til for Israels barns øine som en fortærende ild på fjellets topp.

¹⁸ Og Moses gikk midt inn skyen og steg op på fjellet; og Moses var på fjellet i firti dager og firti netter.

KAPITTEL 25

Og Herren talte til Moses og sa:

² Si til Israels barn at de skal komme med en gave til mig; av hver mann som har hjertelag til det, skal I ta imot gaven til mig.

³ Og dette er den gave I skal ta imot av dem: gull og sølv og kobber

⁴ og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint lin og gjete hår

⁵ og rødfarvede væerskin og takasskin [takas, rimeligvis en slags delfin] og akasietre,

⁶ olje til lysestaken, krydderier til salvings-oljen og til den velluktende røkelse,

⁷ onyksstener og andre edelstener til å sette på livkjortelen og brystduken.

⁸ Og de skal gjøre mig en helligdom, så vil jeg bo midt iblandt dem.

⁹ Tabernaklet og alt som dertil hører, skal I i alle måter gjøre efter det billede jeg vil vise dig.

¹⁰ De skal gjøre en ark av akasietre, halvtredje alen lang og halvannen alen bred og halvannen alen høi.

¹¹ Den skal du klæ med rent gull, både innvendig og utvendig skal du klæ den med gull; og du skal gjøre en gullkrans på den rundt omkring.

¹² Du skal støpe fire gullringer og feste dem i de fire føtter på arken, to ringer på den ene side og to på den andre.

¹³ Så skal du gjøre stenger av akasietre og klæ dem med gull.

¹⁴ Og du skal stikke stengene inn i ringene på sidene av arken, så arken kan bæres på dem.

¹⁵ Stengene skal bli i ringene på arken, de må aldri tas ut av dem.

¹⁶ Og i arken skal du legge vidnesbyrdet som jeg vil gi dig.

- 17** Så skal du gjøre en nådestol [lokket på arken, som Herren tronet over, og som på den store forsoningsfest blev oversprengt med sonofferets blod] av rent gull, halvtredje alen lang og halvannen alen bred.
- 18** Og du skal gjøre to kjeruber av gull; i drevet arbeid skal du gjøre dem og sette dem ved begge endene av nådestolen.
- 19** Den ene kjerub skal du sette ved den ene ende og den andre kjerub ved den andre ende; i ett med nådestolen skal I gjøre kjerubene, én på hver ende av den.
- 20** Kjerubene skal holde vingene utbredt og oppløftet, så de dekker over nådestolen med sine vinger, og deres ansikter skal vende mot hverandre; mot nådestolen skal kjerubene vende sitt ansikt.
- 21** Så skal du sette nådestolen ovenpå arken, og i arken skal du legge vidnesbyrdet, som jeg vil gi dig.
- 22** Og jeg vil komme sammen med dig der; fra nådestolen mellom begge kjerubene som er på vidnesbyrdets ark, vil jeg tale med dig om alt det jeg vil byde dig å si Israels barn.
- 23** Så skal du gjøre et bord av akasietre, to alen langt og én alen bredt og halvannen alen høit.
- 24** Du skal klæ det med rent gull og gjøre en gullkrans på det rundt omkring.
- 25** Og du skal gjøre en list på det av en hånds bredde rundt omkring, og rundt om listen skal du gjøre en gullkrans.
- 26** Så skal du gjøre fire gullringer til det og sette ringene i de fire hjørner på de fire føtter.
- 27** Like ved listen skal ringene sitte, de skal være til å stikke stengene i, så bordet kan bæres.
- 28** Stengene skal du gjøre av akasietre og klæ dem med gull, og bordet skal bæres på dem.
- 29** Så skal du gjøre fatene og skålene som hører til bordet, og kannene og begerne som det skal ofres drikkoffer med; av rent gull skal du gjøre dem.
- 30** Og på bordet skal du alltid legge skuebrød for mitt åsyn.
- 31** Så skal du gjøre en lysestake av rent gull; i drevet arbeid skal lysestaken gjøres; både foten på den og stangen, begerne, knappene og blomstene skal være i ett med den.
- 32** Seks armer skal gå ut fra lysestakens sider, tre armer fra den ene side, og tre fra den andre.
- 33** Det skal være tre mandelformede beger på den første arm med knapp og blomst, og tre mandelformede beger på den annen arm med knapp og blomst; således skal det være på alle de seks armer som går ut fra lysestaken.
- 34** På selve lysestaken skal det være fire mandelformede beger med knopper og blomster,
- 35** n knapp under de to første armer i ett med den, og én knapp under de to næste armer i ett med den, og én knapp under de to øverste armer i ett med den -- én knapp under hvert par av de seks armer som går ut fra lysestaken.
- 36** Både knappene og armene skal være i ett med den; alt sammen skal være ett drevet arbeid av rent gull.
- 37** Så skal du gjøre syv lamper til lysestaken; og lampene skal settes således op at lyset faller rett frem for den.
- 38** Lysesaksene og brikkene som hører til, skal være av rent gull.
- 39** En talent [omkr. 50 kilogram] rent gull skal I bruke til lysestaken og alle disse redskaper.
- 40** Se nu til at du gjør alt efter det billede som blev vist dig på fjellet!

KAPITTEL 26

Tabernaklet skal du gjøre av ti tepper av fint, tvunnet lingarn og blå og purpurrød og karmosinrød ull; du skal gjøre dem med kjeruber på i kunstvevning.

² Hvert teppe skal være åtte og tyve alen langt og fire alen bredt; alle teppene skal holde samme mål.

³ Fem av teppene skal festes sammen, det ene til det andre, og likeså de andre fem tepper.

⁴ Og du skal gjøre hemper av blå ull i kanten på det ene teppe, ytterst der hvor sammenfestingen skal være, og likeså i kanten på det ytterste teppe, der hvor den andre sammenfesting skal være.

⁵ Femti hemper skal du gjøre på det ene teppe, og femti hemper skal du gjøre på det teppe som er der hvor den andre sammenfesting skal være; hempene skal være like mot hverandre, den ene mot den andre.

⁶ Og du skal gjøre femti gullkroker og feste teppene til hverandre med krokene, så tabernaklet blir et sammenhengende telt.

⁷ Så skal du gjøre tepper av gjetehår til et dekke over tabernaklet; elleve sådanne tepper skal du gjøre.

⁸ Hvert teppe skal være tretti alen langt og fire alen bredt; alle de elleve tepper skal holde samme mål.

⁹ Og du skal feste fem av teppene sammen for sig, og seks for sig, og du skal legge det sjette teppe dobbelt på fremsiden av dekket.

¹⁰ Du skal gjøre femti hemper i kanten på det ene teppe, ytterst der hvor sammenfestingen skal være, og likeså femti hemper i kanten på det andre teppe, der hvor sammenfestingen skal være.

¹¹ Og du skal gjøre femti kobberkroker og hekte krokene inn i hempene, og du skal feste teppene sammen, så de blir ett dekke.

¹² Men det overskytende av dekketeppene -- det halve teppe som er tilovers -- skal henge ned på baksiden av tabernaklet.

¹³ Og den alen på hver av sidene som dekketeppene er for lange, skal henge ned på begge sider av tabernaklet for å dekke det.

¹⁴ Over dekket skal du gjøre et varetak av rødfarvede værsinn og ovenpå det et varetak av takassinn.

¹⁵ Plankene til tabernaklet skal du gjøre av akasietre; de skal reises på ende.

¹⁶ Hver planke skal være ti alen lang og halvannen alen bred.

¹⁷ På hver planke skal det være to tapper, med en tverrlist imellem; således skal du gjøre med alle plankene til tabernaklet.

¹⁸ Og av plankene som du gjør til tabernaklet, skal du reise tyve planker på den side som vender mot syd;

¹⁹ og firti fotstykker av sølv skal du gjøre til å sette under de tyve planker, to fotstykker under hver planke til å feste begge tappene i.

²⁰ Likeså skal du til tabernaklets andre side, den som vender mot nord, gjøre tyve planker,

²¹ og til dem firti fotstykker av sølv, to fotstykker under hver planke.

²² Til baksiden av tabernaklet, mot vest, skal du gjøre seks planker.

²³ Og to planker skal du gjøre til tabernaklets hjørner på baksiden;

²⁴ de skal være dobbelte nedenfra og likeledes begge være dobbelte helt op, til den første

ring; således skal det være med dem begge; de skal stå i hver sitt hjørne.

²⁵ Således blir det åtte planker med sine fotstykker av sølv-seksten fotstykker, to under hver planke.

²⁶ Så skal du gjøre tverrstenger av akasietre, fem til plankene på den ene side av tabernaklet,

²⁷ og fem til plankene på den andre side, og fem til plankene på baksiden av tabernaklet, mot vest.

²⁸ Og den mellomste tverrstang, den som er midt på plankeveggen, skal gå tvert over, fra den ene ende til den andre.

²⁹ Plankene skal du klæ med gull, og ringene på dem, som tverrstengene skal stikkes i, skal du gjøre helt av gull; tverrstengene skal du også klæ med gull.

³⁰ Du skal reise tabernaklet på den rette måte, således som det blev vist dig på fjellet.

³¹ Så skal du gjøre et forheng av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn; det skal gjøres i kunstvevning med kjeruber på.

³² Og du skal henge det på fire gullklædde stolper av akasietre som det er gullhaker på, og som står på fire fotstykker av sølv.

³³ Og du skal henge forhenget under krokene og føre vidnesbyrdets ark dit og sette den innenfor forhenget; og forhenget skal være for eder en skillevegg mellom det Hellige og det Aller-helligste.

³⁴ Og du skal sette nådestolen ovenpå vidnesbyrdets ark i det Aller-helligste.

³⁵ Du skal sette bordet utenfor forhenget, og lysestaken midt imot bordet ved den søndre side av tabernaklet; bordet skal du sette ved den nordre side.

³⁶ Til teltdøren skal du gjøre et teppe av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn med utsydd arbeid.

³⁷ Og du skal gjøre fem stolper av akasietre til teppet og klæ dem med gull; hakene på dem skal være av gull, og du skal støpe fem fotstykker av kobber til dem.

KAPITTEL 27

Du skal gjøre et alter av akasietre, fem alen langt og fem alen bredt; firkantet skal alteret være og tre alen høit.

² Og du skal gjøre et horn på hvert av dets fire hjørner, og hornene skal være i ett med alteret; og du skal klæ det med kobber.

³ Så skal du gjøre bøttene som asken skal bæres bort med, og ildskuffene og skålene til å sprengre blod med, og kjøttgaflene og fyrfatene; alle disse redskaper skal du gjøre av kobber.

⁴ Til alteret skal du gjøre et gitter, et nettverk av kobber, og på nettet skal du gjøre fire kobberringer, én på hvert hjørne.

⁵ Og du skal sette det under alterets avsats nedentil, så det rekker til midt på alteret.

⁶ Så skal du gjøre stenger til alteret, stenger av akasietre, og du skal klæ dem med kobber.

⁷ Stengene skal stikkes inn i ringene, så de er på begge sider av alteret når det blir båret.

⁸ Alteret skal du gjøre av bord; det skal være hult; som det blev vist dig på fjellet, således skal det gjøres.

⁹ Så skal du gjøre en forgård til tabernaklet. På den side som vender mot syd, skal det være et omheng om forgården av fint, tvunnet lingarn, hundre alen langt på den ene side,

- ¹⁰ og tyve stolper dertil og til stolpene tyve fotstykker av kobber; hakene på stolpene og stengene til dem skal være av sølv.
- ¹¹ Likeså skal det på den nordre side efter lengden være et omheng, hundre alen langt, og tyve stolper dertil og til stolpene tyve fotstykker av kobber; hakene på stolpene og stengene til dem skal være av sølv.
- ¹² På den ene tverrside av forgården, mot vest, skal det være et omheng på femti alen, ti stolper dertil og til stolpene ti fotstykker.
- ¹³ På den andre tverrside, som vender frem mot øst, skal forgården også holde femti alen i bredden.
- ¹⁴ Således skal det være femten alen omheng på den ene kant med tre stolper og tre fotstykker til dem,
- ¹⁵ og på den andre kant femten alen omheng med tre stolper og tre fotstykker til dem.
- ¹⁶ Og i porten til forgården skal det være et forheng, tyve alen langt, av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn med utsydd arbeid, med fire stolper og fire fotstykker til dem.
- ¹⁷ Alle stolpene rundt omkring forgården skal være sammenbundet med stenger av sølv; hakene på dem skal være av sølv og fotstykkene under dem av kobber.
- ¹⁸ Lengden på forgården skal være hundre alen, og bredden overalt femti alen; og omhenget skal være fem alen høit av fint, tvunnet lingarn, og fotstykkene til det skal være av kobber.
- ¹⁹ Alle arbeidsredskaper i tabernaklet og alle pluggene, både til tabernaklet og til forgården, skal være av kobber.
- ²⁰ Og du skal byde Israels barn at de skal la dig få ren olje av støtte oliven til lysestaken, så lampene kan settes op til enhver tid.
- ²¹ I sammenkomstens telt, utenfor forhenget som henger foran vidnesbyrdet, skal Aron og hans sønner holde lampene i stand fra aften til morgen for Herrens åsyn; det skal være en evig gyldig vedtekt for Israels barn, fra slekt til slekt.

KAPITTEL 28

Så skal du kalle din bror Aron ut av Israels barns mengde, og la ham trede frem til dig, både han og hans sønner, og sette dem til prester for mig -- Aron og Nadab og Abihu og Eleasar og Itamar, Arons sønner.

- ² Og du skal gjøre hellige klær for Aron, din bror, til ære og til pryd.
- ³ Og du skal tale til alle kunstforstandige menn, alle som jeg har fylt med kunstnerånd; og de skal gjøre de klær som Aron skal bære, forat han kan helliges til å tjene mig som prest.
- ⁴ Dette er de klær som de skal gjøre: en brystduk og en livkjortel og en overkjortel og en ternet underkjortel, en hue og et belte -- hellige klær skal de gjøre til Aron, din bror, og hans sønner, så han kan tjene mig som prest.
- ⁵ De skal ta gullet og den blå og den purpurrøde og den karmosinrøde ull og det fine lingarn,
- ⁶ og de skal gjøre livkjortelen av gull, blå, purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn i kunstvevning.
- ⁷ Den skal ha to skulderstykker som kan festes til hverandre, ett i hver ende; det skal være til å hekte den sammen med.
- ⁸ Og beltet som skal sitte på den og holde den sammen, skal være av samme slags

vevning og i ett stykke med den, av gull og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn.

⁹ Og du skal ta to onyksstener, og på dem skal du inngrave navnene på Israels barn,

¹⁰ seks navn på den ene sten og de andre seks navn på den andre sten efter alderen.

¹¹ Som en arbeider i sten og skjærer ut et signet, således skal du la navnene på Israels barn skjære ut på begge stenene; du skal sette dem inn i flettverk av gull.

¹² Og du skal sette begge stenene på livkjortelens skulderstykker, forat de skal minne om Israels barn; og når Aron står for Herrens åsyn, skal han bære deres navn på begge sine skuldrer for å minne om dem.

¹³ Så skal du gjøre flettverk av gull

¹⁴ og to kjeder av rent gull; de skal være slynget, således som de slynger snorer; disse slyngede kjeder skal du feste til flettverkene.

¹⁵ Så skal du gjøre en doms-brystduk i kunstvevning, i samme slags vevning som livkjortelen; av gull og blå, purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn skal du gjøre den.

¹⁶ Den skal være firkantet og dobbelt lagt, et spann lang og et spann bred.

¹⁷ Og du skal sette på den fire rader med innfattede stener. I en rad skal det være en karneol, en topas og en smaragd; det er den første rad.

¹⁸ I den annen rad skal det være en karfunkel, en safir og en diamant,

¹⁹ og i den tredje rad en hyasint, en agat og en ametyst,

²⁰ og i den fjerde rad en krysolitt og en onyks og en jaspis. De skal være innfattet i flettverk av gull.

²¹ Stenene skal være tolv i tallet, efter navnene på Israels sønner, en for hvert navn; på hver sten skal navnet på en av de tolv stammer være innskåret likesom på et signet.

²² Til brystduken skal du også gjøre kjeder av rent gull, slynget som snorer.

²³ Likeså skal du gjøre to gullringer til brystduken, og dem skal du sette på hver sitt hjørne av den.

²⁴ Og du skal feste de to slyngede gullkjeder i de to ringer på hjørnene av brystduken.

²⁵ Og de to andre ender av de to slyngede kjeder skal du feste i de to flettverk og så feste dem til livkjortelens skulderstykker på fremsiden.

²⁶ Så skal du gjøre to andre gullringer og sette dem på de to andre hjørner av brystduken på den indre side av den, den som vender inn mot livkjortelen.

²⁷ Og du skal gjøre ennu to gullringer og sette dem på livkjortelens to skulderstykker nedentil på fremsiden, der hvor den festes sammen, ovenfor livkjortelens belte.

²⁸ Så skal ringene på brystduken bindes til ringene på livkjortelen med en snor av blå ull, så brystduken kommer til å sitte ovenfor livkjortelens belte og ikke kan skilles fra livkjortelen.

²⁹ Og når Aron går inn i helligdommen, skal han bære navnene på Israels barn i doms-brystduken på sitt hjerte for alltid å minne om dem for Herrens åsyn.

³⁰ I doms-brystduken skal du legge urim og tummim; [Ved urim og tummim (lys og fullkommenhet) åpenbarte Herren ypperstepresten og ved ham folket sin vilje og gav opplysning i tvilsomme tilfelle] de skal ligge ved Arons hjerte når han går inn for Herrens åsyn, så Aron alltid skal bære Israels barns dom på sitt hjerte for Herrens åsyn.

³¹ Overkjortelen [En kjortel til å bære over underkjortelen, men under livkjortelen] som hører til livkjortelen, skal du gjøre helt igjennem av blå ull.

³² Midt på den skal det være en åpning for hodet, og rundt omkring åpningen skal det

være en vevet bord -- likesom åpningen på en brynje -- forat den ikke skal revne.

³³ Og rundt omkring på kanten av den nedentil skal du sette granatepler av blå, purpurrød og karmosinrød ull og mellom dem gullbjeller rundt omkring,

³⁴ først en gullbjelle og et granateple og så atter en gullbjelle og et granateple, og således rundt omkring hele kanten av overkjortelen nedentil.

³⁵ Denne overkjortel skal Aron ha på hver gang han gjør tjeneste, så lyden av den kan høres når han går inn i helligdommen for Herrens åsyn, og når han går ut -- forat han ikke skal dø.

³⁶ Så skal du gjøre en plate av rent gull og skjære ut på den således som en skjærer ut et signet: Helliget Herren.

³⁷ Du skal feste den til en snor av blå ull, og den skal sitte på huen; på fremsiden av huen skal den sitte.

³⁸ Over Arons panne skal den sitte, så Aron kan bære den synd som henger ved de hellige ting Israels barn vier til Herren, alle de hellige gaver de bærer frem; den skal alltid sitte over hans panne, forat de kan finne velbehag for Herrens åsyn.

³⁹ Så skal du veve en ternet underkjortel av fint lin og gjøre en hue av fint lin, og et belte med utsydd arbeid.

⁴⁰ Og til Arons sønner skal du gjøre underkjortler, og du skal gjøre dem belter, og du skal gjøre dem høie huer, til ære og til pryd.

⁴¹ Med dette skal du klæ Aron, din bror, og likeså hans sønner, og du skal salve dem og fylle deres hender [de. innvie dem ved å overgi visse offerstykker i deres hender] og hellige dem, så de kan tjene mig som prester.

⁴² Så skal du gjøre dem benklær av lerret til å skjule deres blusel; fra lendene ned til lårene skal de nå.

⁴³ Og dem skal Aron og hans sønner ha på når de går inn i sammenkomstens telt, eller når de treder frem til alteret for å gjøre tjeneste i helligdommen, så de ikke skal føre skyld over sig og dø. Dette skal være en evig lov for ham og hans ætt etter ham.

KAPITTEL 29

Og dette er hvad du skal gjøre med dem for å hellige dem til å tjene mig som prester: Ta en ung okse og to værer som er uten lyte,

² Og usyret brød Og usyrede kaker med olje i, og usyrede, tynne brødleiver, smurt med olje; av fint hvetemel skal du lage dem.

³ Og du skal legge dem i en kurv og bære dem frem i kurven, og lede frem oxen og de to værer.

⁴ Så skal du føre Aron og hans sønner frem til inngangen til sammenkomstens telt, og du skal tvette dem med vann.

⁵ Og du skal ta klærne og klæ Aron i underkjortelen og overkjortelen som hører til livkjortelen, og livkjortelen og brystduken og binde livkjortelens belte om ham

⁶ Og sette huen på hans hode Og feste det hellige hodesmykke på huen.

⁷ Og du skal ta salvings-oljen og helle ut over hans hode og salve ham.

⁸ Så skal du føre hans sønner frem og klæ dem i underkjortler

⁹ og spenne beltet om dem -- både om Aron og hans sønner -- og binde de høie huer på dem, og de skal ha prestedømmet som en evig rett. Så skal du fylle Arons hånd og hans sønners hånd.

- 10** Du skal lede oxen frem foran sammenkomstens telt, og Aron og hans sønner skal legge sine hender på oksens hode.
- 11** Og du skal slakte oxen for Herrens åsyn ved inngangen til sammenkomstens telt.
- 12** Og du skal ta av oksens blod og stryke på alterets horn med din finger, Og resten av blodet skal du helle ut ved alterets fot.
- 13** Og du skal ta alt fett som dekker innvollene, og den store leverlapp og begge nyrene med fett som er på dem, og du skal brenne det på alteret.
- 14** Men kjøttet av oxen og dens hud og dens skarn skal du brenne op med ild utenfor leiren -- det er et syndoffer.
- 15** Så skal du ta den ene vær, og Aron og hans sønner skal legge sine hender på værens hode.
- 16** Og du skal slakte væren og ta dens blod og sprengte rundt om på alteret.
- 17** Men væren selv skal du dele op i sine stykker; og du skal tvette innvollene og føttene og legge dem ovenpå stykkene og hodet.
- 18** Og du skal brenne hele væren på alteret -- det er et brennoffer for Herren, en velbehagelig duft; det er et ildoffer for Herren.
- 19** Så skal du ta den andre vær, og Aron og hans sønner skal legge sine hender på værens hode.
- 20** Og du skal slakte væren og ta av dens blod og stryke på den høire ørelapp på Aron og hans sønner og på tommelfingeren på deres høire hånd og på stortåen på deres høire fot, og du skal sprengte resten av blodet rundt om på alteret.
- 21** Og du skal ta av blodet som er på alteret, og av salvings-oljen og sprengte på Aron og på hans klær, og likeledes på hans sønner og på deres klær, så blir han hellig, han selv og hans klær, og likeledes hans sønner og deres klær.
- 22** Og du skal ta det feteste på væren, bade halen og fett som dekker innvollene, og den store leverlapp og begge nyrene og fett på dem og det høire lår; for dette er innvielses-væren.
- 23** Så skal du ta et rundt brød og en oljekake og en tynn brødleiv av kurven med de usyrede brød som står for Herrens åsyn.
- 24** Alt dette skal du legge i Arons hender og i hans sønners hender, og du skal svinge det for Herrens åsyn.
- 25** Så skal du ta det av deres hånd og brenne det på alteret sammen med brennofferet til en velbehagelig duft for Herrens åsyn; det er et ildoffer for Herren.
- 26** Derefter skal du ta brystet av Arons innvielses-vær og svinge det for Herrens åsyn; det skal være din del.
- 27** Og du skal hellige svingebrystet og løftelåret -- det som svinges og det som løftes av Arons og hans sønners innvielses-vær.
- 28** Det skal være en rettighet for Aron og hans sønner hos Israels barn til evig tid; for det er en gave, en gave som Israels barn skal gi av sine takkoffer, en gave fra dem til Herren.
- 29** De hellige klær som Aron har, skal hans sønner ha efter ham; dem skal de ha på når de salves og vies til prester.
- 30** I syv dager skal den av hans sønner som blir prest i hans sted, bære disse klær -- han som skal gå inn i sammenkomstens telt for å gjøre tjeneste i helligdommen.
- 31** Så skal du ta innvielses-væren og koke kjøttet på et hellig sted.
- 32** Og Aron og hans sønner skal ete kjøttet av væren og brødet som er i kurven, ved inngangen til sammenkomstens telt.

- ³³ De skal ete dette soningsoffer, det som bæres frem når de vies til prester og helliges; men en uinnvidd skal ikke ete av det; for det er hellig.
- ³⁴ Men dersom det blir noget tilovers av innvielses-kjøttet eller av brødet til om morgenen, da skal du brenne op det som er tilovers; det skal ikke etes, for det er hellig.
- ³⁵ Således skal du gjøre med Aron og hans sønner, i ett og alt således som jeg har befalt dig. Syv dager skal deres innvielse vare.
- ³⁶ Du skal hver dag ofre en okse som syndoffer til soning, og du skal rense alteret fra synd idet du gjør soning for det, og du skal salve det for å hellige det.
- ³⁷ I syv dager skal du gjøre soning for alteret og hellige det, og da skal alteret være høihellig; hver den som rører ved alteret, blir hellig.
- ³⁸ Dette er det du alltid skal ofre på alteret: hver dag to årsgamle lam.
- ³⁹ Det ene lam skal du ofre om morgenen, og det andre lam skal du ofre mellom de to aftenstunder,
- ⁴⁰ og til det første lam tiendedelen av en efa [En efa var et mål for tørre varer, likesom en hin for flytende] fint mel, blandet med fjerdedelen av en hin olje av støtte oliven, og til drikkoffer fjerdedelen av en hin vin.
- ⁴¹ Det andre lam skal du ofre mellom de to aftenstunder; med det samme matoffer som om morgenen og med det samme drikkoffer skal du ofre det, til en behagelig duft, et ildoffer for Herren.
- ⁴² Dette skal være et stadig brennoffer hos eders etterkommere, og det skal bæres frem for Herrens åsyn ved inngangen til sammenkomstens telt, hvor jeg vil komme sammen med eder for å tale til eder.
- ⁴³ Der vil jeg komme sammen med Israels barn, og det skal helliges ved min herlighet.
- ⁴⁴ Og jeg vil hellige sammenkomstens telt og alteret; og Aron og hans sønner vil jeg hellige til å tjene mig som prester.
- ⁴⁵ Og jeg vil bo midt iblandt Israels barn, og jeg vil være deres Gud.
- ⁴⁶ Og de skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, som førte dem ut av Egyptens land for å bo midt iblandt dem. Jeg er Herren deres Gud.

KAPITTEL 30

Så skal du gjøre et alter til å brenne røkelse på; av akasietre skal du gjøre det.

- ² Det skal være en alen langt og en alen bredt, firkantet, og to alen høit; hornene på det skal være i ett med det.
- ³ Du skal klæ det med rent gull både ovenpå og på sidene rundt omkring og på hornene; og du skal gjøre en gullkrans på det rundt omkring.
- ⁴ Og du skal gjøre to gullringer til det og sette dem nedenfor kransen, på begge sider av det; du skal sette to på hver side; de skal være til å stikke stenger i, så alteret kan bæres på dem.
- ⁵ Stengene skal du gjøre av akasietre og klæ dem med gull.
- ⁶ Og du skal sette alteret foran forhenget som henger foran vidnesbyrdets ark, foran nådestolen som er ovenover vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme sammen med dig.
- ⁷ Og Aron skal brenne velluktende røkelse på det; hver morgen når han stiller lampene, skal han brenne den.
- ⁸ Og når han setter lampene op mellom de to aftenstunder, skal han også brenne den; det skal være et stadig røkoffer for Herrens åsyn hos eders etterkommere.

⁹ I skal ikke ofre fremmed røkelse på alteret, heller ikke brennoffer eller matoffer; og I skal ikke helle ut drikkoffer på det.

¹⁰ n gang om året skal Aron gjøre soning for dets horn; med blodet av sonings-syndofferet skal han én gang om året gjøre soning for det, slekt efter slekt; det er høihellig for Herren.

¹¹ Og Herren talte til Moses og sa:

¹² Når du holder manntall over Israels barn, da skal alle de som kommer med i manntallet, gi Herren løsepenger for sitt liv når de telles, så det ikke skal komme nogen ulykke over dem fordi de telles.

¹³ Dette skal enhver gi som kommer med i manntallet: en halv sekel etter helligdommens vekt -- sekelen er tyve gera -- denne halve sekel er en gave til Herren.

¹⁴ Enhver som kommer med i manntallet fra tyveårsalderen og opover, skal gi denne gave til Herren.

¹⁵ Den rike skal ikke gi mere og den fattige ikke mindre enn en halv sekel når I gir gaven til Herren som løsepenger for eders liv.

¹⁶ Og du skal ta imot løsepengene av Israels barn og bruke dem til arbeidet ved sammenkomstens telt, så det kan være til å minne om Israels barn for Herrens åsyn, til løsepenger for eders liv.

¹⁷ Og Herren talte til Moses og sa:

¹⁸ Du skal gjøre et kar av kobber med fotstykke av kobber til å tvette sig i; og du skal sette det mellom sammenkomstens telt og alteret og ha vann i det.

¹⁹ Og Aron og hans sønner skal tvette sine hender og sine føtter i det.

²⁰ Når de går inn i sammenkomstens telt, skal de tvette sig med vann forat de ikke skal dø; likeså når de treder frem til alteret for å gjøre tjeneste og brenne ildoffer for Herren.

²¹ De skal tvette sine hender og sine føtter forat de ikke skal dø; dette skal være en evig lov for dem, for ham og hans ætt, slekt efter slekt.

²² Og Herren talte til Moses og sa:

²³ Ta dig krydderier av ypperste slag, av den edleste myrra fem hundre sekel og av krydder-kanel halvt så meget, to hundre og femti sekel, og av krydder-kalmus to hundre og femti sekel

²⁴ og av kassia fem hundre sekel etter helligdommens vekt og en hin olivenolje.

²⁵ Av det skal du lage en hellig salvings-olje, en kryddersalve, slik som det gjøres av dem som lager salver; en hellig salvings-olje skal det være,

²⁶ og med den skal du salve sammenkomstens telt og vidnesbyrdets ark

²⁷ og bordet med alt som dertil hører, og lysestaken med det som hører til den, og røkoffer-alteret

²⁸ og brennoffer-alteret med alt som dertil hører, og karet med sitt fotstykke.

²⁹ Og du skal hellige dem, så de blir høihellige; hver den som rører ved dem, skal være hellig.

³⁰ Og du skal salve Aron og hans sønner, og du skal hellige dem til å tjene mig som prester.

³¹ Og du skal tale til Israels barn og si: Dette skal være min hellige salvings-olje hos eder, slekt efter slekt.

³² På et annet menneskes legeme må den ikke komme, og I skal ikke lage nogen annen olje således blandet som den; hellig er den, hellig skal den være for eder.

³³ Den som lager maken til denne kryddersalve, eller som bruker den på en uinnvidd, han skal utryddes av sitt folk.

³⁴ Og Herren sa til Moses: Ta dig røkelses-krydderier, stakte og sjønegl og galban -- disse tre slags krydderier -- og ren virak; det skal være like meget av hvert.

³⁵ Av det skal du gjøre røkelse, en krydderblanding slik som det gjøres av dem som lager salve, saltet, ren, hellig.

³⁶ Og du skal støte noget av det smått og legge det foran vidnesbyrdet i sammenkomstens telt, hvor jeg vil komme sammen med dig; høihellig skal det være for eder.

³⁷ Og ingen annen røkelse skal I lage eder således blandet som denne; hellig for Herren skal den være dig.

³⁸ Den som lager maken til den for å røke med, han skal utryddes av sitt folk.

KAPITTEL 31

Og Herren talte til Moses og sa:

² Se, jeg har kalt Besalel, sønn av Uri, Hurs sønn, av Juda stamme,

³ og jeg har fylt ham med Guds Ånd, med visdom og med forstand og med kunnskap og med dyktighet til alle slags arbeid,

⁴ til å uttenke kunstverker, til å arbeide i gull og i sølv og i kobber

⁵ og til å slipe stener til innfatning og skjære ut i tre, til å utføre alle slags arbeid.

⁶ Og se, jeg har gitt ham til medhjelper Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans stamme, og alle kunstforstandige menn har jeg gitt visdom i hjertet, så de kan gjøre alt det jeg har sagt dig:

⁷ sammenkomstens telt og vidnesbyrdets ark og nådestolen ovenover den og alt som hører teltet til,

⁸ og bordet med det som dertil hører, og lysestaken av rent gull med alt som hører til den, og røkofferalteret

⁹ og brennoffer-alteret med alt som dertil hører, og tvettekaret med sitt fotstykke,

¹⁰ og embedsklærne og de hellige klær til Aron, presten, og presteklærne til hans sønner,

¹¹ og salvings-oljen og røkelsen av velluktende krydderier til helligdommen. De skal i ett og alt gjøre således som jeg har sagt dig.

¹² Og Herren sa til Moses:

¹³ Tal til Israels barn og si: Mine sabbater skal I holde; for det er et tegn mellom mig og eder fra slekt til slekt, forat I skal vite at jeg er Herren som helliger eder.

¹⁴ Derfor skal I holde sabbaten; den skal være eder hellig; den som vanhelliger den, skal visselig late livet; hver den som gjør noget arbeid på den dag, han skal utryddes av sitt folk.

¹⁵ I seks dager skal der arbeides; men på den syvende dag skal det være høihellig sabbat, hellig for Herren; hver den som gjør noget arbeid på sabbatsdagen, skal visselig late livet.

¹⁶ Og Israels barn skal ta vare på sabbaten, så de holder den slekt efter slekt, en evig pakt.

¹⁷ Den skal være et evig tegn mellom mig og Israels barn; for i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, og på den syvende dag hvilte han og holdt sig i ro.

¹⁸ Og da han hadde talt ut med Moses på Sinai berg, gav han ham vidnesbyrdets to tavler, tavler av sten, skrevet med Guds finger.

KAPITTEL 32

Men da folket så at Moses drygde med å komme ned fra fjellet, samlet folket sig om Aron og sa til ham: Kom, gjør oss en gud som kan dra foran oss! For denne Moses, han som førte oss op fra Egyptens land -- vi vet ikke hvad det er blitt av ham.

² Da sa Aron til dem: Ta gullringene som eders hustruer, eders sønner og eders døtre har i sine ører, og kom til mig med dem!

³ Da tok alt folket gullringene ut av sine ører og kom til Aron med dem;

⁴ og han tok imot gullet og støpte det om og laget det med meiselen til en kalv. Da sa de: Dette er din Gud, Israel, som førte dig op fra Egyptens land.

⁵ Da Aron så dette, bygget han et alter for den og lot utrope: Imorgen er det høitid for Herren!

⁶ Dagen efter stod de tidlig op og ofret brennoffer og bar frem takkoffer; og folket satte sig ned for å ete og drikke og stod op for å leke.

⁷ Da sa Herren til Moses: Skynd dig og stig ned! Ditt folk, som du har ført op fra Egyptens land, har fordervet sin vei.

⁸ De er hastig veket av fra den vei jeg bød dem å vandre; de har gjort sig en støpt kalv; den har de tilbedt og ofret til og sagt: Dette er din Gud, Israel, som førte dig op fra Egyptens land.

⁹ Og Herren sa til Moses: Jeg har lagt merke til dette folk og sett at det er et hårdnakket folk.

¹⁰ La nu mig få råde, så min vrede kan optendes mot dem, og jeg kan ødelegge dem; så vil jeg gjøre dig til et stort folk.

¹¹ Men Moses bønnfalt Herren sin Gud og sa: Herre! Hvorfor skal din vrede optendes mot ditt folk, som du har ført ut av Egyptens land med stor kraft og med veldig hånd?

¹² Hvorfor skal egypterne si: Til ulykke har han ført dem ut; han vilde slå dem ihjel i fjellene og utrydde dem av jorden? Vend om fra din brennende vrede og angre det onde du har tenkt å gjøre mot ditt folk!

¹³ Kom i hu dine tjenere Abraham, Isak og Israel, til hvem du har sagt og svoret ved dig selv: Jeg vil gjøre eders ætt tallrik som stjernene på himmelen, og hele dette land som jeg har talt om, vil jeg gi eders ætt, og de skal eie det til evig tid.

¹⁴ Så angret Herren det onde han hadde talt om å gjøre mot sitt folk.

¹⁵ Og Moses vendte sig og gikk ned fra fjellet med vidnesbyrdets to tavler i sin hånd, og på begge sider av tavlene var der skrevet; både på forsiden og baksiden var der skrevet.

¹⁶ Og tavlene var Guds arbeid, og skriften var Guds skrift, som var inngravd på tavlene.

¹⁷ Da Josva hørte hvorledes folket støiet og skrek, sa han til Moses: Det lyder krigsrop i leiren.

¹⁸ Men han svarte: Det lyder ikke som seiersrop og ikke som skrik over mannefall; det er lyd av sang jeg hører.

¹⁹ Og da Moses kom nær til leiren, så han kalven og dansen; da optendtes hans vrede; han kastet tavlene fra sig og slo dem i stykker ved foten av fjellet.

²⁰ Og han tok kalven som de hadde gjort, og kastet den på ilden og knuste den til den blev til støv, og støvet strødde han ovenpå vannet og gav Israels barn det å drikke.

²¹ Så sa Moses til Aron: Hvad har dette folk gjort dig, siden du har ført så stor en synd over det?

²² Aron svarte: La ikke din vrede optendes, herre! Du vet selv at dette folk ligger i det onde;

- ²³ de sa til mig: Gjør oss en gud som kan dra foran oss! For denne Moses, han som førte oss op fra Egyptens land -- vi vet ikke hvad det er blitt av ham.
- ²⁴ Da sa jeg til dem: Den som har gullsmykker på sig, ta dem av sig! Så gav de mig dem, og jeg kastet dem på ilden, og således blev denne kalv til.
- ²⁵ Da Moses så at folket var ustyrlig -- for Aron hadde sloppet det løs til spott for deres motstandere --
- ²⁶ så stilte han sig i porten til leiren og sa: Hver den som hører Herren til, han komme hit til mig! Da samlet alle Levis barn sig om ham.
- ²⁷ Og han sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Hver binde sitt sverd ved sin lend! Gå så frem og tilbake fra port til port i leiren og slå ihjel hver sin bror og hver sin venn og hver sin frende!
- ²⁸ Og Levis barn gjorde som Moses sa; og den dag falt det av folket omkring tre tusen mann.
- ²⁹ For Moses sa: Innvi eder idag til prester for Herren, om det så er med blodet av sønn eller bror; så skal han idag gi eder sin velsignelse.
- ³⁰ Dagen efter sa Moses til folket: I har gjort en stor synd. Nu vil jeg stige op til Herren; kanskje jeg kunde gjøre soning for eders synd.
- ³¹ Så vendte Moses tilbake til Herren og sa: Akk, dette folk har gjort en stor synd; de har gjort sig en gud av gull.
- ³² , om du vilde forlate dem deres synd! Men hvis ikke, da slett mig ut av din bok som du har skrevet!
- ³³ Da sa Herren til Moses: Hver den som har syndet mot mig, ham vil jeg slette ut av min bok.
- ³⁴ Så gå nu og før folket dit jeg har sagt dig! Se, min engel skal gå foran dig, men på min hjemsøkelses dag vil jeg hjemsøke dem for deres synd.
- ³⁵ Således slo Herren folket fordi de hadde gjort kalven-den som Aron hadde laget.

KAPITTEL 33

Og Herren talte til Moses: Dra nu bort herfra, både du og det folk som du har ført op fra Egyptens land, til det land jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, da jeg sa: Din ætt vil jeg gi det;

² og jeg vil sende en engel foran dig og drive ut kana'anittene, amorittene og hetittene og ferisittene og hevittene og jebusittene.

³ Dra op til et land som flyter med melk og honning; jeg vil ikke selv dra op med dig, fordi du er et hårdnakket folk; jeg vilde ellers komme til å ødelegge dig på veien.

⁴ Da folket hørte denne hårde tale, sørget de, og ingen tok sine smykker på sig.

⁵ For Herren sa til Moses: Si til Israels barn: I er et hårdnakket folk; drog jeg endog bare et øieblikk op med dig, så måtte jeg ødelegge dig; men legg nu dine smykker av dig, så jeg kan vite hvad jeg skal gjøre med dig.

⁶ Da tok Israels barn sine smykker av og bar dem ikke mere, efterat de hadde draget fra fjellet Horeb.

⁷ Men Moses tok et telt og slo det op utenfor leiren et godt stykke fra; han kalte det sammenkomstens telt, og enhver som søkte Herren, gikk ut til sammenkomstens telt utenfor leiren.

⁸ Og hver gang Moses gikk ut til teltet, reiste hele folket sig, og de stod hver i døren til sitt

telt og så etter Moses, til han var kommet inn i teltet.

⁹ Og når Moses var kommet inn i teltet, da senket skystøtten sig og stod i døren til teltet, og han [Herren] talte med Moses.

¹⁰ Og alt folket så skystøtten stå i døren til teltet, og alt folket reiste sig og bøide sig hver i døren til sitt telt.

¹¹ Og Herren talte til Moses åsyn til åsyn, likesom en mann taler med sin næste. Så vendte han tilbake til leiren, men hans tjener Josva, Nuns sønn, en ung mann, vek ikke fra teltet.

¹² Og Moses sa til Herren: Se, du sier til mig: Før dette folk op! Men du har ikke latt mig vite hvem du vil sende med mig, enda du selv har sagt: Jeg kjenner dig ved navn, og du har funnet nåde for mine øine.

¹³ Dersom jeg nu har funnet nåde for dine øine, så la mig se din vei, så jeg kan kjenne dig og finne nåde for dine øine, og kom i hu at dette folk er ditt folk!

¹⁴ Da sa han: Mitt åsyn [de. jeg selv] skal gå med, og jeg vil føre dig til hvile.

¹⁵ Men han sa til ham: Dersom ditt åsyn ikke går med, da la oss ikke dra op herfra!

¹⁶ Hvorav kan jeg da vite at jeg har funnet nåde for dine øine, jeg og ditt folk, medmindre du går med oss, så jeg og ditt folk blir æret fremfor alle folkeslag på jorden?

¹⁷ Da sa Herren til Moses: Også det du nu ber om, vil jeg gjøre; for du har funnet nåde for mine øine, og jeg kjenner dig ved navn.

¹⁸ Men han sa: La mig da få se din herlighet!

¹⁹ Og han sa: Jeg vil la all min godhet gå forbi ditt åsyn, og jeg vil rope ut Herrens navn for ditt åsyn; for jeg vil være nådig mot den som jeg er nådig imot, og miskunne mig over den som jeg miskunner mig over.

²⁰ Og han sa: Du kan ikke se mitt åsyn; for intet menneske kan se mig og leve.

²¹ Derefter sa Herren: Se, her tett ved mig er et sted; still dig der på berget,

²² og når min herlighet går forbi, da vil jeg la dig stå i fjellkløften, og jeg vil dekke med min hånd over dig til jeg er gått forbi;

²³ så vil jeg ta min hånd bort; da kan du se mig bakfra, men mitt åsyn kan ingen se.

KAPITTEL 34

Og Herren sa til Moses: Hugg dig ut to stentavler likesom de første! Så vil jeg skrive på tavlene de ord som stod på de første tavler, de som du slo i stykker.

² Hold dig så rede til imorgen tidlig! Da skal du stige op på Sinai berg og vente på mig der på toppen av fjellet.

³ Ingen må gå med dig op, og ingen må vise sig på hele fjellet, heller ikke må får eller okser beite under dette fjell.

⁴ Så hugg Moses ut to stentavler likesom de første, og han stod tidlig op om morgenen og steg op på Sinai berg, som Herren hadde befalt ham, og hadde de to stentavler i sin hånd.

⁵ Og Herren steg ned i skyen og stilte sig der hos ham og ropte ut Herrens navn.

⁶ Og Herren gikk forbi hans ansikt og ropte: Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og sannhet;

⁷ han bevarer miskunnhet imot tusen ledd, han forlater misgjerning og overtredelse og synd; men han lar ikke den skyldige ustraffet, han hjemsøker fedres misgjerning på barn og på barnebarn, på dem i tredje og på dem i fjerde ledd.

⁸ Da bøide Moses sig hastig til jorden og tilbad.

⁹ Og han sa: Herre, dersom jeg har funnet nåde for dine øine, så gå med oss, Herre! For vel er det et hårdnakket folk; men du vil jo forlate oss vår misgjerning og vår synd og gjøre oss til din eiendom.

¹⁰ Han svarte: Se, jeg vil gjøre en pakt: For hele ditt folks øine vil jeg gjøre underfulle ting, ting som det ikke har vært make til på hele jorden eller hos noget folkeslag; og hele det folk som du lever blandt, skal se Herrens gjerning, hvor forferdelig den er, den som jeg vil gjøre for dig.

¹¹ Hold du de bud jeg gir dig idag! Se, jeg vil jage amorittene og kana'anittene og hetittene og ferisittene og hevittene og jebusittene bort for dig.

¹² Ta dig i vare så du ikke gjør nogen pakt med innbyggerne i det land du kommer til, forat de ikke skal bli til en snare blandt eder.

¹³ I skal rive ned deres altere, og I skal slå i stykker deres billedstøtter, og I skal hugge ned deres Astarte-billeder. [et slags avgudsbilleder]

¹⁴ Du skal ikke tilbede nogen fremmed gud; for Herren heter Nidkjær, en nidkjær Gud er han.

¹⁵ Ta dig i vare så du ikke gjør nogen pakt med landets innbyggere! For de vil drive avgudsdyrkelse og ofre til sine guder, og når de da innbyr dig, så vil du ete av deres offer.

¹⁶ Og du vil ta hustruer blandt deres døtre til dine sønner, og deres døtre vil drive avgudsdyrkelse med sine guder og få dine sønner til å gjøre det samme.

¹⁷ Støpte gudebilleder skal du ikke gjøre dig.

¹⁸ De usyrede brøds høitid skal du holde; i syv dager skal du ete usyret brød, som jeg har befalt dig, på den fastsatte tid i måneden abib; for i måneden abib drog du ut av Egypten.

¹⁹ Alt det som åpner morsliv, hører mig til, alt ditt fe av hankjønn som åpner morsliv, enten det er storfe eller småfe.

²⁰ Og det som åpner morsliv av asener, skal du løse med et stykke småfe, men dersom du ikke løser det, da skal du bryte nakken på det. Hver førstefødt blandt dine sønner skal du løse, og ingen skal vise sig tomhendt for mitt åsyn.

²¹ Seks dager skal du arbeide, og på den syvende dag skal du hvile; om det så er i våronnen eller høstonden, så skal du holde hviledagen.

²² Ukenes høitid [de. pinsen, 7 uker etter påske] skal du holde når du får førstegrøden av hvetehøsten, og innsamlingens høitid [de. løvsalenes høitid] når året er omme.

²³ Tre ganger om året skal alle menn blandt eder vise sig for Herrens, Israels Guds åsyn.

²⁴ For jeg vil jage hedningene bort for dig og utvide ditt land, og ingen skal attrå ditt land mens du går op for å vise dig for Herren din Guds åsyn tre ganger om året.

²⁵ Du skal ikke ofre blodet av mitt slaktoffer, så lenge det er syret brød hos dig, og påskehøitidens slaktoffer skal ikke bli liggende natten over til om morgenen.

²⁶ Det første av din jords førstegrøde skal du bære til Herren din Guds hus. Du skal ikke koke et kje i dets mors melk.

²⁷ Og Herren sa til Moses: Skriv nu du op disse ord! For efter disse ord har jeg gjort en pakt med dig og med Israel.

²⁸ Og han var der hos Herren firti dager og firti netter uten å ete brød og uten å drikke vann; og han [Herren] skrev på tavlene paktens ord, de ti ord.

²⁹ Så gikk Moses ned fra Sinai berg, og da han gikk ned fra fjellet, hadde han vidnesbyrdets to tavler i sin hånd; men Moses visste ikke at hans ansikts hud skinte fordi han [Herren] hadde talt med ham.

³⁰ Og Aron og alle Israels barn så at huden på Moses' ansikt skinte; og de fryktet for å

komme nær til ham.

31 Da kalte Moses på dem, og Aron og alle menighetens høvdinger vendte tilbake til ham, og Moses talte til dem.

32 Derefter gikk alle Israels barn nær til, og han bar frem til dem alle de bud som Herren hadde gitt ham på Sinai berg.

33 Og da Moses holdt op å tale til dem, la han et dekke over sitt ansikt.

34 Men når Moses gikk inn for Herrens åsyn for å tale med ham, tok han dekket av, til han gikk ut igjen; og når han kom ut, talte han til Israels barn det som var blitt sagt ham.

35 Og Israels barn så at huden på Moses' ansikt skinte; og Moses la atter dekket over sitt ansikt, til han gikk inn igjen for å tale med ham.

KAPITTEL 35

Og Moses kalte sammen hele Israels barns menighet og sa til dem: Dette er det som Herren har befalt at I skal gjøre:

2 I seks dager skal der gjøres arbeid, men den syvende dag skal I holde hellig hvile, en høihellig sabbat for Herren; enhver som gjør noget arbeid på den dag, skal lide døden.

3 I skal ikke tende op ild i nogen av eders boliger i sabbatsdagen.

4 Og Moses sa til hele Israels barns menighet: Dette er det som Herren har befalt:

5 Ta ut en gave til Herren av det I eier! Enhver som har hjertelag til det, skal komme med gaven til Herren, gull og sølv og kobber

6 og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint lingarn og gjetehår

7 og rødfarvede værskinns og takasskinns og akasietre

8 og olje til lysestaken og krydderier til salvings-oljen og til den velluktende røkelse

9 og onyksstener og andre edelstener til å sette på livkjortelen og brystduken.

10 Og enhver av eder som er kunstforstandig, skal komme og gjøre alt det Herren har befalt:

11 tabernaklet med dekke og varetak, med kroker og planker, tverrstenger, stolper og fotstykker,

12 arken med stenger, nådestolen og det dekkende forheng,

13 bordet med stenger og alt som hører til, og skuebrødene

14 og lysestaken og det som hører til den, og lampene og oljen til lysestaken,

15 og røkoffer-alteret med stenger og salvings-oljen og den velluktende røkelse og dekket for inngangen -- for inngangen til tabernaklet,

16 brennoffer-alteret med kobbergitteret, stengene og alt som hører til, karet med fotstykke,

17 omhengene til forgården med stolpene og fotstykkene, og forhenget til forgårdens port,

18 pluggene både til tabernaklet og til forgården og snorene dertil,

19 embedsklærne til tjenesten i helligdommen, de hellige klær til Aron, presten, og klærne for hans sønner til prestetjenesten.

20 Og hele Israels barns menighet gikk bort fra Moses.

21 Og de kom enhver hvis hjerte drev ham til det; og enhver hvis ånd tilskyndte ham, kom med gaver til Herren til arbeidet på sammenkomstens telt og til all tjeneste der og til de hellige klær.

22 De kom både menn og kvinner: Enhver som hadde hjertelag til det, kom med spenner

og ørenringer og fingerringe og kulekjeder, alle slags saker av gull; og likeså kom enhver som vilde vie en gave av gull til Herren.

²³ Og enhver som eide blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint lingarn og gjetehår og rødfarvede væerskin og takasskin, kom med det.

²⁴ Enhver som vilde gi en gave av sølv eller kobber, kom med sin gave til Herren; og enhver som eide akasietre til noget av det som skulde arbeides, han kom med det.

²⁵ Og enhver kvinne som var kunstforstandig, spant med sine hender, og de kom med det de hadde spunnet, blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint lingarn.

²⁶ Og alle kvinner hvis hu og evner drev dem til det, spant gjetehårene.

²⁷ Og høvdingene bar frem onyksstenene og de andre edelstener til å sette på livkjortelen og på brystduken,

²⁸ og krydderiene og oljen til lysestaken og til salvings-oljen og til den velluktende røkelse.

²⁹ Enhver mann og kvinne av Israels barn hvis hjerte drev dem til å gi noget til det store verk som Herren ved Moses hadde befalt å gjøre, de kom med det som en frivillig gave til Herren.

³⁰ Og Moses sa til Israels barn: Se, Herren har kalt Besalel, sønn av Uri, Hurs sønn, av Juda stamme;

³¹ han har fylt ham med Guds Ånd, med visdom, med forstand og med kunnskap og med dyktighet til alle slags arbeid

³² og til å uttenke kunstverker, til å arbeide i gull og i sølv og i kobber

³³ og til å slipe stener til innfatning og skjære ut i tre, til å utføre alle slags kunstverker.

³⁴ Og forstand til å lære andre har han gitt både ham og Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans stamme.

³⁵ Han har fylt dem med kunstnergaver, så de kan utføre alle slags treskjæring og kunstvevning og utsydd arbeid med blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint lingarn og almindelig vevning -- utføre alle slags arbeid og uttenke kunstverker.

KAPITTEL 36

Og Besalel og Oholiab og alle kunstforstandige menn, som Herren hadde gitt forstand og kunnskap, så de forstod sig på alt det arbeid som skulde til for å få helligdommen ferdig, gjorde i ett og alt som Herren hadde sagt.

² For Moses kalte Besalel og Oholiab og alle kunstforstandige menn, som Herren hadde gitt kunstnergaver, alle hvis hjerte drev dem, til å skride til verket for å fullføre det.

³ Og de fikk hos Moses hele den gave som Israels barn hadde båret frem til det arbeid som skulde utføres for å få helligdommen ferdig. Men folket bar fremdeles frivillige gaver frem til ham hver morgen.

⁴ Da kom alle de kunstforstandige menn som utførte alt arbeidet ved helligdommen, enhver fra det arbeid han var i ferd med,

⁵ og de sa til Moses: Folket bærer frem meget mere enn det trenges til det arbeid som Herren har befalt å fullføre.

⁶ Da lot Moses rope ut i hele leiren: Ingen, hverken mann eller kvinne, skal lenger bære noget frem som gave til helligdommen! Så holdt folket op med å bære frem gaver.

⁷ Men det som var gitt, var nok til hele det arbeid som skulde fullføres, ja mere enn nok.

⁸ Så gjorde da alle de kunstforstandige blandt dem som var med i arbeidet, tabernaklet av ti tepper; av fint, tvunnet lingarn og blå og purpurrød og karmosinrød ull blev de gjort med

kjeruber på i kunstvevning.

⁹ Hvert teppe var åtte og tyve alen langt og fire alen bredt; alle teppene holdt samme mål.

¹⁰ Fem av teppene festet de sammen, det ene til det andre, og likeså de andre fem tepper.

¹¹ Og de gjorde hemper av blå ull i kanten på det ene teppe, ytterst der hvor sammenfestingen skulde være; likeså gjorde de i kanten på det ytterste teppe, der hvor den andre sammenfesting skulde være.

¹² Femti hemper gjorde de på det ene teppe, og femti hemper gjorde de ytterst på det teppe som var der hvor den andre sammenfesting skulde være; hempene var like mot hverandre, den ene mot den andre.

¹³ Og de gjorde femti gullkroker og festet teppene til hverandre med krokene, så tabernaklet blev et sammenhengende telt.

¹⁴ Så gjorde de tepper av gjeteår til et dekke over tabernaklet; elleve sådanne tepper gjorde de.

¹⁵ Hvert teppe var tretti alen langt og fire alen bredt; alle de elleve tepper holdt samme mål.

¹⁶ Og de festet fem av teppene sammen for sig og seks for sig.

¹⁷ De gjorde femti hemper i kanten på det ene teppe, ytterst der hvor sammenfestingen skulde være, og likeså femti hemper i kanten på det andre teppe, der hvor sammenfestingen skulde være.

¹⁸ Og de gjorde femti kobberkroker til å feste teppene sammen med så det blev ett dekke.

¹⁹ Over dekket gjorde de et varetak av rødfarvede væerskinn og ovenpå det et varetak av takasskinn.

²⁰ Plankene til tabernaklet gjorde de av akasietre og reiste dem på ende.

²¹ Hver planke var ti alen lang og halvannen alen bred.

²² På hver planke var det to tapper, med en tverrlist imellem; således gjorde de med alle plankene til tabernaklet.

²³ Og av plankene som de gjorde til tabernaklet, reiste de tyve planker på den side som vendte mot syd;

²⁴ og firti fotstykker av sølv gjorde de til å sette under de tyve planker, to fotstykker under hver planke til å feste begge tappene i.

²⁵ Likeså gjorde de tyve planker til tabernaklets andre side, den som vendte mot nord,

²⁶ og til dem firti fotstykker av sølv, to fotstykker under hver planke.

²⁷ Til baksiden av tabernaklet, mot vest, gjorde de seks planker.

²⁸ Og to planker gjorde de til tabernaklets hjørner på baksiden;

²⁹ de var dobbelte nedenfra og likeledes begge dobbelte helt op, til den første ring; således gjorde de med dem begge på begge hjørnene.

³⁰ Således blev det åtte planker med sine fotstykker av sølv-seksten fotstykker, to under hver planke.

³¹ Så gjorde de tverrstenger av akasietre, fem til plankene på den ene side av tabernaklet

³² og fem til plankene på den andre side, og fem til plankene på baksiden av tabernaklet, mot vest.

³³ Og den mellomste tverrstang satte de således at den gikk tvert over midt på plankeveggen, fra den ene ende til den andre.

³⁴ Plankene klødde de med gull, og ringene på dem, som tverrstengene skulde stikkes i, gjorde de helt av gull; tverrstengene klødde de også med gull.

- ³⁵ Så gjorde de forhenget av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn; de gjorde det i kunstvevning med kjeruber på.
- ³⁶ Og de gjorde fire stolper av akasietre til forhenget og klødde dem med gull; hakene på dem var av gull, og de støpte fire fotstykker av sølv til dem.
- ³⁷ Til teltdøren gjorde de et teppe av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn med utsydd arbeid,
- ³⁸ og til teppet fem stolper med sine haker, og de klødde stolpehodene og stengene med gull; og til stolpene gjorde de fem fotstykker av kobber.

KAPITTEL 37

- O**g Besalel gjorde arken av akasietre, halvtredje alen lang og halvannen alen bred og halvannen alen høi.
- ² Han klødde den med rent gull, både innvendig og utvendig, og han gjorde en gullkrans på den rundt omkring.
- ³ Han støpte fire gullringer som han festet i de fire føtter på arken, to ringer på den ene side og to på den andre.
- ⁴ Så gjorde han stenger av akasietre og klødde dem med gull,
- ⁵ og han stakk stengene inn i ringene på sidene av arken, så arken kunde bæres.
- ⁶ Så gjorde han en nådestol av rent gull, halvtredje alen lang og halvannen alen bred.
- ⁷ Og han gjorde to kjeruber av gull; i drevet arbeid gjorde han dem og satte dem ved begge endene av nådestolen,
- ⁸ en kjerub ved den ene ende og en kjerub ved den andre ende; i ett med nådestolen gjorde han kjerubene, én på hver ende av den.
- ⁹ Kjerubene holdt vingene utbredt og oppløftet, så de dekket over nådestolen med sine vinger, og deres ansikter vendte mot hverandre; mot nådestolen vendte kjerubene sitt ansikt.
- ¹⁰ Så gjorde han bordet av akasietre, to alen langt og én alen bredt og halvannen alen høit.
- ¹¹ Han klødde det med rent gull og gjorde en gullkrans på det rundt omkring.
- ¹² Og han gjorde en list på det av en hånds bredde rundt omkring, og rundt om listen gjorde han en gullkrans.
- ¹³ Så støpte han fire gullringer til det og satte ringene i de fire hjørner på de fire føtter.
- ¹⁴ Like ved listen satt ringene til å stikke stengene i, så bordet kunde bæres.
- ¹⁵ Stengene gjorde han av akasietre og klødde dem med gull; på dem skulde bordet bæres.
- ¹⁶ Så gjorde han karene som skulde stå på bordet, av rent gull, fatene og skålene som hørte til bordet, og begerne og kannene som det skulde ofres drikkoffer med.
- ¹⁷ Så gjorde han lysestaken av rent gull; i drevet arbeid gjorde han den; både foten på den og stangen, begerne og knappene og blomstene var i ett med den.
- ¹⁸ Seks armer gikk ut fra dens sider, tre armer fra den ene side og tre fra den andre.
- ¹⁹ Det var tre mandelformede beger på den første arm med knopp og blomst, og tre mandelformede beger på den annen arm med knopp og blomst; således var det på alle de seks armer som gikk ut fra lysestaken.
- ²⁰ På selve lysestaken var det fire mandelformede beger med knopper og blomster,

- ²¹ n knopp under de to første armer i ett med den, og én knopp under de to næste armer i ett med den, og én knopp under de to øverste armer i ett med den -- én knopp under hvert par av de seks armer som gikk ut fra lysestaken.
- ²² Både knappene og armene var i ett med den; alt sammen var ett drevet arbeid av rent gull.
- ²³ Så gjorde han syv lamper til lysestaken og lysesakser og brikker til den av rent gull.
- ²⁴ n talent rent gull brukte han til lysestaken og alle redskaper som hørte til den.
- ²⁵ Så gjorde han røkoffer-alteret av akasietre, en alen langt og en alen bredt, firkantet, og to alen høit; hornene på alteret var i ett med det.
- ²⁶ Han klædde det med rent gull, både ovenpå og på sidene rundt omkring og på hornene; og han gjorde en gullkrans på det rundt omkring.
- ²⁷ Og han gjorde to gullringer til det og satte dem nedenfor kransen, på begge sider av det, to på hver side; de skulde være til å stikke stenger i, så alteret kunde bæres på dem.
- ²⁸ Stengene gjorde han av akasietre og klædde dem med gull.
- ²⁹ Så laget han den hellige salvings-olje og den rene røkelse av velluktende krydderier, slik som det gjøres av dem som lager salver.

KAPITTEL 38

Så gjorde han brennoffer-alteret av akasietre, fem alen langt og fem alen bredt, firkantet, og tre alen høit.

- ² Og han gjorde et horn på hvert av dets fire hjørner, og hornene var i ett med alteret; og han klædde det med kobber.
- ³ Derefter gjorde han alle de redskaper som hørte til alteret, bøttene og ildskuffene og skålene til å spreng blod med, kjøttgaflene og fyrfatene; alle disse redskaper gjorde han av kobber.
- ⁴ Til alteret gjorde han et gitter, et nettverk av kobber, og han satte det under dets avsats nedentil, så det rakk til midt på alteret.
- ⁵ Og han støpte fire ringer til de fire hjørner av kobber-gitteret til å stikke stengene i.
- ⁶ Stengene gjorde han av akasietre og klædde dem med kobber.
- ⁷ Og han stakk stengene inn i ringene på alterets sider, så det kunde bæres på dem; alteret gjorde han av bord, så det var hult.
- ⁸ Siden gjorde han karet og dets fotstykke av kobber og brukte dertil speil [kobberspeil] som tilhørte de kvinner som gjorde tjeneste ved inngangen til sammenkomstens telt.
- ⁹ Så gjorde han forgården: På den side som vendte mot syd, gjorde han omhengene til forgården av fint, tvunnet lingarn, hundre alen lange,
- ¹⁰ de tyve stolper dertil og de tyve fotstykker til dem av kobber og hakene på stolpene og stengene til dem av sølv.
- ¹¹ På den nordre side gjorde han også omheng, hundre alen lange, de tyve stolper dertil og de tyve fotstykker til dem av kobber og hakene på stolpene og stengene til dem av sølv.
- ¹² På den vestre side gjorde han omheng på femti alen, de ti stolper dertil og de ti fotstykker til dem, hakene på stolpene og stengene til dem av sølv.
- ¹³ Og på forsiden, mot øst, gjorde han også omheng på femti alen,
- ¹⁴ femten alen på den ene kant, de tre stolper dertil og de tre fotstykker til dem,
- ¹⁵ og femten alen på den andre kant, de tre stolper dertil og de tre fotstykker til dem, så

det blev likt på begge sider av forgårdens port.

¹⁶ Alle forgårdens omheng helt rundt var av fint, tvunnet lingarn.

¹⁷ Fotstykkene til stolpene var av kobber; hakene på stolpene og stengene til dem var av sølv, og stolpehodene var klædd med sølv. Alle disse stolper i forgården var sammenbundet med stenger av sølv.

¹⁸ Forhenget til forgårdens port var i utsydd arbeid av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn, tyve alen langt og fem alen høit efter vevens bredde, i likhet med forgårdens omheng.

¹⁹ De fire stolper dertil og de fire fotstykker til dem var av kobber; hakene på dem var av sølv; stolpehodene var klædd med sølv, og stengene til dem var av sølv.

²⁰ Alle pluggene til tabernaklet og til forgården helt rundt var av kobber.

²¹ Her følger regnskapet over hvad som gikk med til tabernaklet, vidnesbyrdets telt -- for Moses bød levittene å regne det over, og Itamar, sønn av Aron, presten, forestod utregningen.

²² Men Besalel, sønn av Uri, Hurs sønn, av Juda stamme, var den som gjorde alt det Herren hadde befalt Moses,

²³ og sammen med ham Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans stamme, som var kyndig i utskjæring og i kunstvevning og utsyning med blå og purpurrød og karmosinrød ull og med fint lingarn: --

²⁴ Alt det gull som blev brukt til arbeidet med å gjøre hele helligdommen ferdig, det vidde gul, var ni og tyve talenter og syv hundre og tretti sekel efter helligdommens vekt.

²⁵ Og sølvet som blev gitt av dem i menigheten som var mønstret, var hundre talenter og ett tusen, syv hundre og fem og sytti sekel efter helligdommens vekt,

²⁶ en beka eller en halv sekel efter helligdommens vekt for hver enkelt som blev optatt blandt de mønstrede, fra tyveårsalderen og opover, og det var seks hundre og tre tusen, fem hundre og femti mann.

²⁷ De hundre talenter sølv blev brukt til å støpe fotstykkene til helligdommen og fotstykkene til forhenget, hundre fotstykker av de hundre talenter, en talent til hvert fotstykke.

²⁸ Og de tusen, syv hundre og fem og sytti sekel brukte de til hakene på stolpene, til å klæ stolpehodene og til å sammenbinde dem med stenger.

²⁹ Det vidde kobber var sytti talenter og to tusen og fire hundre sekel.

³⁰ Av det gjorde de fotstykkene ved inngangen til sammenkomstens telt og kobber-alteret og kobber-gitteret som hørte til, og alle alterets redskaper

³¹ og fotstykkene til forgården rundt omkring og fotstykkene ved forgårdens port og alle pluggene til tabernaklet og alle pluggene til forgården rundt omkring.

KAPITTEL 39

Av den blå og purpurrøde og karmosinrøde ull gjorde de embedsklær til tjenesten i helligdommen; og de gjorde de hellige klær som Aron skulde ha, således som Herren hadde befalt Moses

² Livkjortelen gjorde de av gull og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn.

³ De hamret ut gullet til plater og klippet det op til tråder, så det kunde virkes inn i den blå og purpurrøde og karmosinrøde ull og i det fine lingarn med kunstvevning.

- ⁴ De gjorde skulderstykker som blev festet til hverandre; med dem blev den heftet sammen i begge ender.
- ⁵ Beltet som skulde sitte på den og holde den sammen, gjorde de i ett stykke med den og i samme slags vevning som den, av gull og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn, således som Herren hadde befalt Moses.
- ⁶ Så gjorde de onyksstenene i stand og satte dem inn i flettverk av gull; på dem var navnene på Israels barn innskåret, likesom på et signet.
- ⁷ Og de satte dem på livkjortelens skulderstykker, forat de skulde minne om Israels barn, således som Herren hadde befalt Moses.
- ⁸ Så gjorde de brystduken i kunstvevning, i samme slags vevning som livkjortelen, av gull og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn.
- ⁹ Den var firkantet og dobbelt lagt; et spann lang og et spann bred var den og dobbelt lagt.
- ¹⁰ Og de satte på den fire rader med stener. I en rad var det en karneol, en topas og en smaragd; det var den første rad.
- ¹¹ I den annen rad var det en karfunkel, en safir og en diamant,
- ¹² og i den tredje rad en hyasint, en agat og en ametyst,
- ¹³ og i den fjerde rad en krysolitt, en onyks og en jaspis. De blev innfattet i hver sitt flettverk av gull.
- ¹⁴ Stenene var tolv i tallet efter navnene på Israels sønner, en for hvert navn; på hver sten var navnet på en av de tolv stammer innskåret, likesom på et signet.
- ¹⁵ Til brystduken gjorde de også kjeder av rent gull, slynget som snorer.
- ¹⁶ Likeså gjorde de to flettverk av gull og to gullringer, og de satte de to ringer på hver sitt hjørne av brystduken,
- ¹⁷ og de festet de to slyngede gullkjeder i de to ringer på hjørnene av brystduken.
- ¹⁸ Og de to andre ender av de to slyngede kjeder festet de i de to flettverk og festet dem så til livkjortelens skulderstykker på fremsiden.
- ¹⁹ Så gjorde de to gullringer og satte dem på de to andre hjørner av brystduken, på den indre side av den, den som vender inn mot livkjortelen.
- ²⁰ Og de gjorde ennu to gullringer og satte dem på livkjortelens to skulderstykker nedentil på fremsiden, der hvor den festes sammen, ovenfor livkjortelens belte.
- ²¹ Ringene på brystduken bandt de til ringene på livkjortelen med en snor av blå ull, så brystduken satt ovenfor livkjortelens belte og ikke kunde skilles fra livkjortelen -- således som Herren hadde befalt Moses.
- ²² Så gjorde de overkjortelen som hører til livkjortelen, av vevd arbeid, helt igjennem av blå ull.
- ²³ Midt på overkjortelen var det en åpning -- likesom åpningen på en brynje -- og rundt omkring åpningen var det en bord, forat den ikke skulde revne.
- ²⁴ På overkjortelens kant nedentil satte de granatepler av tvunnet blå og purpurrød og karmosinrød ull.
- ²⁵ Og de gjorde bjeller av rent gull, og de satte bjellene rundt omkring hele kanten av overkjortelen nedentil, imellem granateplene,
- ²⁶ en bjelle og et granateple og så atter en bjelle og et granateple, og således rundt omkring hele kanten av overkjortelen nedentil, til bruk ved tjenesten, således som Herren hadde befalt Moses.
- ²⁷ Så gjorde de de vevde underkjortler av fint lin til Aron og hans sønner,

²⁸ og huen av fint lin og de høie huer til prydd av fint lin og lerretsbenklærne av fint, tvunnet lingarn,

²⁹ og beltet av fint, tvunnet lingarn og blå og purpurrød og karmosinrød ull i utsydd arbeid, således som Herren hadde befalt Moses.

³⁰ Så gjorde de platen, det hellige hodesmykke, av rent gull, og de skrev på den, således som en skjærer ut et signet: Helliget Herren.

³¹ Og de satte en snor av blå ull i den for å feste den til huen oventil, således som Herren hadde befalt Moses.

³² Således blev hele arbeidet med tabernaklet, sammenkomstens telt, fullendt. Israels barn gjorde det i ett og alt således som Herren hadde befalt Moses.

³³ Og de førte tabernaklet frem til Moses: teltet med alt som hørte til det, krokene, plankene, tverrstengene og stolpene og fotstykkene

³⁴ og varetaket av rødfarvede værskein og varetaket av takasskein og det dekkende forheng,

³⁵ vidnesbyrdets ark med sine stenger og nådestolen,

³⁶ bordet med alt som hørte til, og skuebrødene,

³⁷ lysestaken av rent gull med lampene som skulde settes i rad, og alt som hørte til, og oljen til lysestaken

³⁸ Og det gullklædde alter og salvings-oljen og den velluktende røkelse og teppet for inngangen til teltet,

³⁹ kobber-alteret og kobber-gitteret til det, stengene og alt som hørte til, tvettekaret med sitt fotstykke,

⁴⁰ omhengene til forgården med stolpene og fotstykkene og teppet til forgårdens port, snorene og pluggene og alle de ting som skulde brukes til tjenesten i tabernaklet, sammenkomstens telt,

⁴¹ embedsklærne til tjenesten i helligdommen, de hellige klær til Aron, presten, og presteklærne til hans sønner.

⁴² Som Herren hadde befalt Moses, således gjorde Israels barn i ett og alt hele arbeidet.

⁴³ Og Moses så på alt det som var gjort, og da han så at det var ferdig, og at de i alle deler hadde gjort det således som Herren hadde befalt, da velsignet han dem.

KAPITTEL 40

Og Herren talte til Moses og sa:

² I den første måned, på den første dag i måneden, skal du reise tabernaklet, sammenkomstens telt.

³ Der skal du sette vidnesbyrdets ark og dekke for arken med forhenget.

⁴ Så skal du sette inn bordet, og på det skal du legge alt som skal ligge på det; og du skal bære inn lysestaken og sette op lampene på den.

⁵ Og du skal sette det gullklædde røkoffer-alter foran vidnesbyrdets ark og henge op teppet for inngangen til tabernaklet.

⁶ Brennoffer-alteret skal du sette foran inngangen til tabernaklet, sammenkomstens telt.

⁷ Og tvettekaret skal du sette mellom sammenkomstens telt og alteret og ha vann i det.

⁸ Og så skal du sette op forgården rundt omkring og henge op teppet for porten til forgården.

- ⁹ Derefter skal du ta salvingssoljen og salve tabernaklet og alt som er i det, og du skal hellige tabernaklet og alt som hører det til, så det blir hellig.
- ¹⁰ Og du skal salve brennofferalteret og alt som hører det til, og du skal hellige alteret, og alteret skal være høihellig.
- ¹¹ Og du skal salve tvettekaret og dets fotstykke og hellige det.
- ¹² Så skal du føre Aron og hans sønner frem til inngangen til sammenkomstens telt Og tvette dem med vann.
- ¹³ Og du skal klæ Aron i de hellige klær og salve ham og hellige ham, og så skal han tjene mig som prest.
- ¹⁴ Og hans sønner skal du også føre frem og klæ dem i underkjortlene.
- ¹⁵ Og du skal salve dem, likesom du salvet deres far, og så skal de tjene mig som prester; og denne salving skal gi dem retten til prestedømmet for evig tid, slekt etter slekt.
- ¹⁶ Og Moses gjorde så; han gjorde i ett og alt således som Herren befalte ham.
- ¹⁷ I den første måned i det annet år, på den første dag i måneden, var det tabernaklet blev reist.
- ¹⁸ Da reiste Moses tabernaklet: Han satte ned fotstykkene og stilte op plankene, la tverrstengene inn og reiste stolpene.
- ¹⁹ Så bredte han ut dekket over tabernaklet og la varetaket ovenpå, således som Herren hadde befalt Moses.
- ²⁰ Derefter tok han og la vidnesbyrdet i arken og satte stengene i og satte nådestolen ovenpå arken.
- ²¹ Og arken satte han inn i tabernaklet og hengte op det dekkende forheng foran vidnesbyrdets ark, således som Herren hadde befalt Moses.
- ²² Så satte han bordet i sammenkomstens telt ved den nordre vegg av tabernaklet utenfor forhenget
- ²³ og la brødene i rad på det for Herrens åsyn, således som Herren hadde befalt Moses
- ²⁴ Lysestaken satte han i sammenkomstens telt midt imot bordet ved den søndre vegg av tabernaklet
- ²⁵ og satte op lampene for Herrens åsyn, således som Herren hadde befalt Moses
- ²⁶ Så satte han det gullklædde alter i sammenkomstens telt foran forhenget
- ²⁷ og brente velluktende røkelse på det, således som Herren hadde befalt Moses
- ²⁸ Derefter hengte han op teppet for inngangen til tabernaklet.
- ²⁹ Brennoffer-alteret satte han ved inngangen til tabernaklet, sammenkomstens telt, og ofret brennoffer og matoffer på det, således som Herren hadde befalt Moses
- ³⁰ Tvettekaret satte han mellom sammenkomstens telt og alteret og hadde vann i det til å tvette sig med.
- ³¹ Og Moses og Aron og hans sønner tvettet sine hender og sine føtter i det.
- ³² Når de gikk inn i sammenkomstens telt, og når de trådte nær til alteret, tvettet de sig, således som Herren hadde befalt Moses.
- ³³ Så reiste han op forgården omkring tabernaklet og alteret og hengte op teppet for porten til forgården. Således fullendte Moses verket.
- ³⁴ Da dekket skyen sammenkomstens telt, og Herrens herlighet fylte tabernaklet.
- ³⁵ Og Moses kunde ikke gå inn i sammenkomstens telt fordi skyen hvilte over det, og Herrens herlighet fylte tabernaklet.
- ³⁶ Og når skyen løftet sig fra tabernaklet, brøt Israels barn op; så gjorde de på alle sine

tog.

37 Men når skyen ikke løftet sig, brød de ikke op, men ventet til den dag den atter løftet sig.

38 For Herrens sky lå over tabernaklet om dagen, og om natten lyste den som ild, for alle Israels barns øine på alle deres tog.

For other languages please go to **www.wordproject.org**